

Zagrebačko glazbeno proljeće

GLAZBA - POEZIJA

20. - 22. ožujka 2026.

 LISINSKI

zf ZAGREBAČKA
FILHARMONIJA

Dragi gosti,

s velikim zadovoljstvom pozdravljam vas na trećem Zagrebačkom glazbenom proljeću, s temom *Glazba – poezija*. Ono što je prije tri godine počelo kao mala ideja, preraslo je u važan proljetni događaj u gradu. Jako mi je drago što je festival pronašao svoje mjesto u klasičnom glazbenom životu Zagreba.

Ove godine slavimo posebnu povezanost glazbe i poezije. Zaista je zadivljujuće vidjeti kako ti umjetnički oblici utječu jedan na drugi, kako riječi mogu postati glazba i kako svaki element obogaćuje ostale. Taj dijalog dviju umjetnosti čini svaki nastup i razgovor na festivalu jedinstvenim. Obilježavamo 90 godina od prvoga izdanja *Balada Petrice Kerempuha* Miroslava Krleža. Njegova poezija podsjeća nas na to koliko riječi mogu biti moćne i kako lijepo mogu ponovno oživjeti u glazbi.

Festival okuplja divne umjetnike i ansamble, uključujući Zagrebačku filharmoniju, Zbor Hrvatske radiotelevizije i Zagrebačke soliste, kao i mnoge izvrsne pjevače, skladatelje i pisce. Posebno sam uzbuđen što ću izvesti pjesme iz *Dječakova čarobnog roga* Gustava Mahlera, koje će omogućiti da se hrvatska glazba smjesti u širi kontekst europske glazbe na prijelazu iz 19. u 20. stoljeće. Tom izvedbom, ali i drugima, možemo istražiti dijalog nacionalne tradicije i međunarodnih strujanja, pokazujući da umjetnost govori preko granica država i generacija.

Želio bih zahvaliti svim našim partnerima i podupireateljima koji pridonose održavanju ovoga festivala te svim umjetnicima koji s nama dijele svoj talent i strast. Najviše od svega zahvaljujem vama, naša publiko, što ste ovdje. Uživajmo zajedno u ovom proljeću glazbom i riječima. Neka to bude vrijeme radosti, inspiracije i novih otkrića.

Dawid Runtz

umjetnički ravnatelj Festivala
šef dirigent Zagrebačke filharmonije

Zagrebačko glazbeno proljeće

Glazba – poezija

20. – 22. ožujka 2026.

Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog

Organizacija festivala

Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog
i Zagrebačka filharmonija

Umjetničko vodstvo

Dawid Runtz, umjetnički ravnatelj Festivala
Nina Čalopek, autorica koncepta i sadržaja Festivala
Matija Meić, kurator koncertnog programa *Glazbena poezija*

Pokrovitelji

Grad Zagreb
Ministarstvo kulture i medija RH
Turistička zajednica grada Zagreba

Postoje li svjetovi drukčiji od ovog?

Od najranijih *njezinih godina* jednoga ljudskog života, ali i od početaka same ljudske vrste, ovaj istovremeno tako intiman, a sveopći zaziv znamen je i vječni poticaj svih oblika transcencije ljudske tjelesnosti i doživljajnosti svijeta oko sebe. Propitivanjem i istraživanjem svojih htijenja i potreba, svojih nezadovoljstava i neutješnosti, zamišljamo i promišljamo i neke nove mogućnosti, stvaramo i neke nove svjetove – drukčije od ovih. Otvaramo i zauzimamo prostor za duhovno, za društveno, za kulturno i znanstveno biće. Za „nadogradnju“. Naše životno okruženje urušava se u svijet okupiranih i okupatora, kolonizatora i kolonija, svijet namjernih i sustavnih zločina, svijet nasilja. *Naš drevni lug, naš sveti gaj* ponovno iščezava. Stoga se sve češće pitam kakav bi ovaj svijet bio da u njemu potpuno zamre svaki dah empatije, da nestane svake potrebe za promišljanjem drugog i drugačijeg, ali i još važnije – za propitivanjem vlastitog jastva i onog što nas čini i što nas ograničava. Što bi bilo da nestane umjetnosti? Što bi bilo da nestane onih posljednjih *visokih jablanova* koji *sami, gordi, dršću u visini* i što bi bilo da nestane mira *zemaljske glazbe* i onog ritma mora koje *se penje* i koje *veli* i koje *grli oko vrata*? Što bi bilo bez svjedočanstva *jama* i *svakidašnjih jadikovki*, bez izvrtanja *mačjih* i *mišjih* silnica i uloga?

Imenovati realnost, dati joj ime, sliku, zvuk, riječ, pjesmu prva je razina pravde, prva je razina prepoznavanja mogućnosti da se govori, dijalogizira, pa i polemizira. No kada polemika postaje konfliktom? Kada konflikt postaje krizom? Je li to u trenutku kada se prostor (realni, fizički ili pak onaj za promišljanje svjetova drugačijih od našeg) okupira silom? Kada se nepažnjom, nemarom ili namjerom zatire prostor slobode umjetnosti i refleksije svijeta s ciljem njegove nadogradnje i zamišljanja drugačijeg? Festival Zagrebačko glazbeno proljeće neznatni je prostor takve slobode, prostor za hrvatske baštinske vrijednosti i hrvatsku kulturu, prostor zajedničke odgovornosti brige za vlastito, ali i potencijala za prepoznavanje vrijednosti te gajenja i građenja solidarnosti i empatije za druge kulture, tuđe umjetnosti i drugačije svjetove.

Poezija i glazba, kao tema našeg trećeg Festivala trećeg izdanja našeg Festivala, nerazdvojive su inkarnacije ljudske misaonosti i osjećajnosti, stalne pratiteljice i refleksije naše zbiljnosti. Od truvera i trubadura, od Petrice Kerempuha do Hrvoja Hegedušića i Arsena Dedića, pitamo se koja je prva – je li kokoš, je li jaje, je li sluškinja ili gospodarica? Kada jedna prestaje biti druga, a u kojem trenutku se stapaju? Bavimo se propitivanjem fizikalnosti njihovih medija, teksta, ritma, metrike, sintakse. Bavimo se njihovim jezicima i stilovima, žanrovima i međutjecajima. No tema suodnosa poezije i glazbe nepregledna je, stoga smo za ovo treće trodnevno izdanje Zagrebačkog glazbenog proljeća morali zaustaviti pogled na četiri točke – 90. obljetnicu prvotiska *Balada Petrice Kerempuha* Miroslava Krleža, 150. obljetnicu rođenja Vladimira Nazora, na hrvatsku vokalnu liriku kroz okular baritona Matije Meića te na hrvatsku šansonu od njezinih bardova pa do nekih novih generacija.

Pozivamo vas da nam se pridružite u ovom uzbuljivom nastojanju da učinimo naš zajednički svijet drukčijim od drugih!

Nina Čalopek,

autorica koncepta i sadržaja Festivala
ravnateljica Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog

**Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA – POEZIJA
20. – 22. ožujka 2026.

Pjevač sâm uz klavir

Interpretirati poeziju u najintimnijem sastavu – uz klavir – vrlo je delikatna pothvat jer se pjevač ogoljuje vokalne i umjetnički, pa i fizički. Za razliku od scenskih formi (opera, opereta, mjuzikl) i koncertnih (oratorij, misa, kantata), u recitalskoj se nema iza čega sakriti (kostim, šminka, svjetlo, kulise), nema se s čime stopiti (orkestralni zvuk, masa zbor), fizikalnost se smanjuje (nema pozornice, veće fizičke glume, rekvizita, koreografije), nije se dio veće cjeline (priča, dramaturgija, kontekst), niti se ima u koga pouzdati (dirigent, redatelj, drugi pjevači) – osim u svoj instrument i svojega vjernog klavirskog „Sancha Panzu“.

Sve su oči i uši usmjerene na interpreta, a sva su srca spremna primiti divne emocije omotane u poeziju nošenu glazbom. Unatoč takvom, naizgled ogoljenom stanju, interpretacija uglazbljene poezije odvažnim umjetnicima pruža goleme slobode koje su nemoguće u drugim žanrovima: slobodu izbora svih parametara koji kreiraju interpretaciju (tempo, dinamika, agogika, glazbeno i tekstualno 'bojenje...') bez utjecaja previše različitih mišljenja i ograničenja te potpuno neposredno prenošenje odabranih djela publici.

Forma solopopijevke već stoljećima inspirira skladatelje svih mogućih razina i nacionalnosti, pa tako i hrvatske skladatelje. Uglazbljivanje poezije nekog govornog područja stvara svojevrsni *soundtrack*, odnosno glazbenu podlogu toga jezika. Možemo reći da uglazbljena poezija zapravo auditivno brendira neki jezik, a samim time i mentalitet, kulturno područje i povijesno razdoblje.

Poezija svojom sažetom formom iziskuje od tvorca sublimiranje misli, osjećaja i poruke. Njezino uglazbljivanje navodi skladatelja da pročitano interpretira na svoj način: nacrtati linije prekrasne bojanke koju potom umjetnici boje prema svojem nahođenju. Uglazbljena poezija, odnosno vokalna lirika, publici tako daje koncentriran proizvod u kojem je zaista lako uživati jer se radi o umjetničkom djelu koje je prošlo kroz minimalni broj 'filtara'. U procesu odabira programa ove smotre hrvatske vokalne lirike vodio sam se ponajprije kriterijem afiniteta svakoga od 14 pjevača koji će nam u četiri koncerta predstaviti tek djelić bogatstva iz pera hrvatskih skladatelja. Valja napomenuti i ograničavajući element s kojim sam se susreo, a to je dostupnost notnih materijala mnogih skladatelja. Nadam se da će se na budućim koncertima ovakvoga profila nastaviti istraživati i poticati izvođenje hrvatske vokalne lirike te time stvoriti bolja preglednost bogate glazbene baštine koju su nam ostavili pjesnici i skladatelji.

Tijekom analize različitih prijedloga i mnogobrojnih skladateljskih opusa ustanovio sam da se znatan broj njih inspirirao lirikom na stranom jeziku, što je zbog povijesno-društvenih okolnosti potpuno razumljivo. Tako sam najprije sastavio koncert koji sadržava prekrasne pjesme hrvatskih skladatelja na stranim jezicima (njemačkom i engleskom). Također sam uočio da je velik broj izvrsnih ciklusa i pojedinačnih solopjesama nastao tek u posljednjih tridesetak godina, i to bilo prigodno – za pojedine manifestacije, bilo iz želje skladatelja da napišu djela za određene pjevače. Neke od njih predstaviti ćemo na koncertu suvremenih djela.

Koncert koji će početi u sumrak dana odražavat će vrijeme događanja svojim ugođajem – rubna stanja, nemir, strah, pa čak i agresivnost. Za noćni koncert odabrana je poezija duboke ljubavi, strasti, ponekad i tuge izazvane neuzvraćenim osjećajima, zanesenosti i blaženstva. Jednom riječju – poezija i glazba LJUBAVI.

Matija Meić

kurator koncertnog programa Glazbena poezija
pjevač - bariton

O glavnoj temi festivala: Glazba – poezija Lirika i lira – kad se vode spajaju u rijeku

Slučaj prvi: Goethe je, navodno, bio olimpski uzvišen, što će reći blaženo nezainteresiran kad ga je stanoviti mladač po imenu Franz Schubert snubio da komponira *lied* na riječi njegova *Vilinskoga kralja*, *Putnikove noćne pjesme* i još pregršt poznatih stihova. Pjesnika je, navodno, impresionirao Paganini.

Slučaj drugi: kad su, navodno, Stephaneu Mallarméu priopćili da je gospodin Debussy uglazbio Poslijepodne jednog fauna, on je, navodno, odgovorio: „Mislio sam da sam to ja učinio.“

Reklo bi se da je glazba poeziji potpuno suvišna. I poezija glazbi. U modernim vremenima počesto se činilo da je doista tako i da poezija i glazba idu potpuno odvojenim rukavcima te da se lirski izraz naposljetku emancipirao od obilgatne melodijske pratnje. Najdalje su u tome otišli francuski simbolisti koji su – premda vjerujući u prvotno jedinstvo estetske Ideje u dvama umjetničkim medijima – smatrali da je istinska poezija sama po sebi glazba, pa i prisnija istinskom bitku. Ni deset godina nakon što je Rimbaud samoglasnicima odredio boje, René Ghil, jedan iz reda manje simbolističke braće, u svojoj *Raspravi o riječi* piše da je jezik „iznad glazbe, jer on opisuje, sugerira i jasno definira stih“, za razliku od glazbe koja samo sugerira i opisuje. Tako su francuski pjesnici nakon Baudelairea u svojim sinestetskim zanosima 'uzurpirali' i likovni i glazbeni jezik, iako, paradoksalno, nijednu svoju poetičku misao nisu mogli izreći bez glazbenih metafora.

Temeljni je metrički vokabular, bez obzira na pjesničke škole i usmjerenja, uostalom, nezamisliv bez termina kao što su ritam, (auf)takt, kadenca, doba ili mjera, a prema svemu sudeći izvori su zajednički i drevni. Bilo je, dakako, i skladatelja, osobito avangardnih i postavangardnih, koji su se potpuno odrekli glasa ili su ga tretirali isključivo kao svaki drugi instrument, ali uvelike pretežu oni koji su se u nekom trenutku odlučili skladati na pjesnički (i dramski) tekst.

Bez figuralnosti posuđene iz muzičkoga i muzikološkoga vokabulara nije išlo ni u daljnjem koraku emancipacije poetskoga izraza. Kad su potkraj 19. i početkom 20. stoljeća napušteni udarni nacionalni stihovi i strofe („vijekovne orgulje“, „samosvrhovita glazba“, „skriveni vergl“, „ritam metronoma“) uime *vers libre*, govorilo se o pronalasku pojedinačnoga instrumenta, osobne klavijature, organskoga ritma, kao i o višim standardima rafinirana modernog uha „koje je oglušilo na glazbu Beethovena i Wagnera“. I opet paradoks; iz istih premisa slijedila su dva oprečna razvoja: rani modernisti nastojali su stvarati rafiniranu glazbu stiha s nevelikom primjesom aritmije, ali bogatu eufonijom, dok su se avangardisti većinski opredijelili za robusniji pristup, potpuno zapustivši ritam ili nižući rafalnu paljbu riječima u *staccato* obrascima.

I u nas je Julije Benešić ekstatično uzdizao „pansku glazbu“ Krležinih literarnih simfonija. Vjerujem i da se T. S. Eliot u *Četiri kvarteta* najozbiljnije uspoređivao s Beethovenovim kasnim komornim opusom. Perspektiva se može i obrnuti kraćom digresijom: u pisanoj riječi ispriopijedana je (fiktionalna) glazba doživjela poetske opise rijetke kakvoće i nadahnuća. Proustova „mala fraza“ od pet tonova sonate za klavir i violinu, provedena kao lajtmotiv, kao svjedočanstvo Swannove ljubavi, jedan je od ključnih agonista na početku *Traganja*, da bi svoje puno dramaturško značenje dobila u septetu pri njegovu kraju. U Mannovu *Doktoru Faustusu* ispriopijedana je cijela povijest zapadne glazbe, a – ni manje ni više – glazbom se tumači uspon i potonuće cijele jedne nacije.

Nesuglasica među poetskim i muzičkim glasovima, autonomnih putanja, ali i neočekivanih harmonija puna je njihova isprepletena povijest. Dovoljno je pozvati se na neke od najpoznatijih primjera. Kadikad i prosječna lirika, koja iz književnoga kuta nikad ne bi stekla takav renome, rezultira komponiranim remek-djelima. Wilhelm Müller danas bi se u specijalističkim radovima spominjao kao *poeta minor* njemačke romantike da nije *Lijepa mlinarice* i *Zimskog putovanja* u Schubertovoj partituri. Među četiri glasovite *letzte Lieder* Richarda Straussa tek je Eichendorfova *Im Abendrot* zavidne književne vrijednosti. Gustav Mahler ipak se snažnije oslonio na kanon kad se prihvatio pjesama iz *Dječakova čarobnog roga*, udarne romantičke antologije folklornoga stiha. Ili, iz jedne druge sfere: Ella Fitzgerald procvat svoje karijere takoreći duguje pučkoj, dječjoj, gotovo besmislenoj pjesmici *A-Tisket A-Tasket*.

Primjeri bi se mogli nizati unedogled i svi bi govorili u prilog tvrdnji da je spoj valjane poezije i vrijedne glazbe neobavezan, ponekad i slučajan, a nadasve znatno rjeđi nego što se u prvi mah čini; on sam po sebi ne jamči vrijednost vokalne glazbe koja sada u toj (ne)uspjeloj simbiozi od dva usporedna teksta kreira jedan.

Pa ipak, čak i u recentnim i ozbiljnim određenjima poezije, osobito lirike, neprestano se inzistira na dubokoj i trajnoj povezanosti riječi, ritma i melodije. Njemački teoretičar Werner Wolf u prvi kriterij lirskoga teksta ubraja oratorski i performativni supstrat, potencirajući blisku vezu glasa, instrumenta i pjesme od samih početaka lirike. I mnogo poznatiji Jonathan Culler lirsko vezuje uz *melos* i *opsis*, što će reći da pjesma čas inklinira čistoj zvukovnosti bez značenja (*nonsens musicality*) ili pak vizualnom uzorku – koji uistinu dobiva na značenju tek u kulturi tiska – a korijene lirskoga pjevanja nalazi u *brbljariji* i *črčkariji* (*babble* i *doodle*) pa uspjeh hitova poput Ellina, možda jest podložen hiru trenutka, ali nipošto nije slučajan.

Osvrnemo li se na visoki zapadni kanon, a zapravo mediteransku i bliskoistočnu tradiciju prije svih, u početku bijahu pjevači priča, također uz glazbalo, koliko znamo, lira Davidova, citra i frula, što učimo u Aristotela, pa *work songs*, putujući *performeri*, trubaduri, renesansni lutnjisti i mnogo toga uzgred i između te je tako, naravno, do danas, s nevjerojatnom eksplozijom popularne glazbe koja je obilježila modernitet.

Često se čuju lamentacije kako su eruditi prošlih vremena znali naizust *Ilijadu*, dojmjljiva pjevanja *Božanstvene komedije*, cijeloga Puškina ili Heinea, dok se memorija te vrste s vizualnim i digitalnim medijima ugasila. I danas je zapravo tako, samo što generacije od Beatlesa do danas posjeduju riznicu od tridesetak tisuća (pjevanih) stihova fragmentirano, u skladu s vrstom kulture čiji su dionici. I u visokom i u popularnom arealu neprestano se spajaju rukavci u široku zajedničku rijeku pa su misli s početka ovoga teksta, čitatelj je već shvatio, samo retorička dosjetka kako bi se jače istaknula neraskidiva veza riječi i glazbe koja, kad se sretno pogodi, govori *es muss sein* i vodi u najbolji od svih mogućih svjetova.

prof. dr. sc. **Slaven Jurić**

PETAK, 20. ožujka 2026.

17:00, Predvorje Velike dvorane

PROMOCIJA NOTNIH IZDANJA MUZIČKOG INFORMATIVNOG CENTRA (MIC)

Ivo Lhotka-Kalinski: *Komendrijaši*, suita za mali orkestar s recitatorom, prema odlomcima iz *Balada Petrice Kerempuha* Miroslava Krleže

Ivana Lang: *Utjeha kose*, op. 4, za glas i glasovir

Ivana Lang: *Utjeha kose*, op. 91, za glas i orkestar

Anđelko Klobučar: *Balade Petrice Kerempuha*, za mješoviti zbor i orkestar

Anđelko Klobučar: *Balade Petrice Kerempuha*, za mješoviti zbor i dva glasovira

Ljubomir Gašparović, pijanist

Pavao Mašić, čembalist i orguljaš

Borivoj Radaković, književnik i prevoditelj

Davor Merkaš, savjetnik urednik u Muzičkom informativnom centru *Lisinskog*, moderator

18:00, Predvorje Velike dvorane

RAZGOVOR – 90. obljetnica *Balada Petrice Kerempuha*

Razgovor o zbirci kajkavskih pjesama Miroslava Krleže u povodu 90. obljetnice prvog izdanja tog antologijskog i temeljnog djela hrvatske književnosti.

Tomislav Brlek, teoretičar književnosti i komparatist

Tanja Halužan, etnomuzikologinja

Tomislav Pletenac, etnolog i kulturni antropolog

Sonja Mrnjavčić, urednica u *Lisinskom*, moderatorica

19:30, Velika dvorana

SVEČANO OTVORENJE FESTIVALA ZAGREBAČKA FILHARMONIJA

Dawid Runtz, dirigent

Ivana Srbljan, mezzosopran

Ludwig Mittelhammer, bariton

Fabijan Komljenović, recitator

Ivana Lang: *Utjeha kose*, koncertna arija za glas i orkestar, op. 90

Tomislav Uhlik: *Zavjet*, za mezzosopran i orkestar na stihove Vesne Parun, praižvedba nagrađene skladbe na Natječaju za novu skladbu festivala *Zagrebačko glazbeno proljeće*

Ivo Lhotka-Kalinski: *Komendrijaši*, suita za mali orkestar s recitatorom, prema odlomcima iz *Balada Petrice Kerempuha* Miroslava Krleže

Gustav Mahler: *Dječakov čarobni rog* (*Des Knaben Wunderhorn*) - izbor od šest stavaka

I. *Mala rajnska legenda* (*Rheinlegendchen*)

II. *Gdje sviraju lijepe trube* (*Wo die schönen Trompeten blasen*)

III. *Zemaljski život* (*Das irdische Leben*)

IV. *Prasvjetlo* (*Urlicht*)

V. *Buđenje* (*Revelge*)

VI. *Mladi bubnjar* (*Der Tamboursg'sell*)

 **Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

ZAVJET

*Ako mi srce ne prestigne ptice
ako mi oči budu siromasi
ako mi ruke budu udovice
koje prisustvo ljubavi ne krasi,*

*i ako noću ne čeznem u snima
i ako danju ne žudim na javi
i ako venem u močvarnim dnima
i u tjesnoći duša mi boravi,*

*i ako ulje nalijevam u svijecu
uhodi tamno da pomognem djelo
i krivom ako vjerujem umijeću
i laži svoj pozajmljujem čelo,*

*neka mi jutro na prag ne pristizava
neka me zemlja iz milosti briše.
I ako živim k'o jalova trava
neka me sunce i ne grije više.*

Vesna Parun

21:30, predvorje Velike dvorane

CINKUŠI

Videl sem v megli Reč

Tihomir Kruhonja, kontrabas
Mirko Radušić, akustična gitara
Nebojša Stijačić, električna gitara
Natalia B. Radušić, mandolina
Marko Meštrović, bubanj, djembe
Marko First, violina, gajde
Nikola Santro, trombon
Krešo Oremuš, usna harmonika

Gošće:

Lucija Stanojević, violina
Marija Mateja Kruhonja, vokal

Fotografija: Neva Žganec

**Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

Fotografija: Darko Drinovac

Kroz duh naroda o patnji, smrti, humanizmu i – nadi

Skladatelj, pjevač i pjevački pedagog **Ivo Lhotka Kalinski** [Ivo Lhotka], (Zagreb, 1913. – Zagreb, 1987.) jedan je od najistaknutijih hrvatskih glazbenika 20. stoljeća. Višestruko nadaren i širokih intelektualnih horizonata, Lhotka Kalinski diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u klasi Franje Dugana (profesor mu je bio i otac, Fran Lhotka!) i pjevanje u klasi Lava Vrbanića, a apsolvirao je i na Pravnom fakultetu.

Suitu za mali orkestar s recitatorom Komendrijaši skladao je 1952. za natječaj Radio-stanice Beograd, a djelo je u toj prilici i nagrađeno. Nakon višekratnoga emitiranja, prva javna izvedba bila je 1. prosinca 1953. u Zagrebu. Izveo ju je upravo orkestar Zagrebačke filharmonije pod ravnanjem dirigenta i skladatelja Silvija Bombardelija.

Kao pjesnički predložak za stvaranje djela skladatelju je poslužila zbirka pjesama Miroslava Krleža *Balade Petrice Kerempuha*, piščev *opus magnum* i remek-djelo hrvatske književnosti. U fokusu djela je Petrica Kerempuh, svojevrsna varijanta Tilla Eulenspiegela, srednjovjekovni „pučki zabavljač, 'prokšenjak', dovrtljivac, lakrdijaš, otkrivač i kažnjavatelj ljudske gluposti" koji je u „kajkavskim pučkim legendama i predajama poprimio mnogobrojne značajke kajkavske sredine i podneblja koje ga je pod svojim imenom i prihvatilo, dajući mu, osim jezika, svoj duh i mentalitet". (Joža Skok)

Suitu *Komendrijaši*, s obzirom na tekst koji iznosi recitator, mogli bismo okarakterizirati kao *programnu glazbu*. Lhotka se koristio fragmentima tekstova triju *Balada*: *Komendrijaši*, *Baba cmizdri pod galgama* i *Galženjačka*. I prvi stavak suite naslovljen *Petrica Kerempuh* i četvrti stavak *Komendrijaši* donose fragmente iz balade *Komendrijaši*. Skladatelj je tekst *Balada* u svim stavcima glazbenoga djela rabio vrlo slobodno: stihove je iz cjeline uzimao proizvoljno, tako da oni često ne slijede tijek kojim su izloženi u izvorniku, nego ih on niže slijedeći svoju logiku svojevrsnom *licentiom poeticom*. Neprijeporno ga je privukao 'auditivni' aspekt *Balada*, dijelovi u kojima se imitira zvuk instrumenata ili govori o glazbenicima i glazbi.

Lhotka Kalinski svoju glazbenu viziju prve balade *Petrica Kerempuh*, ali i svih ostalih *Balada*, slika jarkim orkestralnim bojama i melodijama izrazito pučkih, pomalo grubih i namjerno 'nespretnih' kontura, koje bismo mogli usporediti s figuracijama i motivima naslikanima neukom rukom te intenzivnim bojama naivnih umjetnika. Drugi stavak *Baba cmizdri pod galgama* ingeniozan je glazbeni odraz potresnog i istovremeno grotesknog prizora pod galgama, u kojem majka oplakuje sina.

U središtu trećega stavka, balade *Galženjačka*, je sviranje frule (žveglice) pod galgama, tj. vješalima. Stavak upravo zbog jednostavne fakture ima elementarnu snagu: na stratištu gdje vlada Smrt i miriše krv, a prisutne bi trebala podilaziti jeza, čuje se banalna melodija frulice, koja na taj način egzistencijalnu situaciju pretvara u groteskno-apsurdnu sliku svijeta pa je doživljavam kao još tragičniju. U o crtavanju duboko tragičnog banalnim sredstvima, skladatelj ingeniozno prati misao književnika i u glazbi vjerno zrcali vrlo neobičnu atmosferu i ugođaje pjesničke vizije. Ugođaj posljednjem, četvrtom stavku suite koji, kao i djelo u cjelini, nosi naziv *Komendrijaši*, daje uporni 'kričavi' i militantni ton *piccolo* flaute – podsjećanje na to da je rat jedno od najvećih i sveprisutnih zala ljudskoga roda, što je i bitna crvena (krvava) nit u teksturi Krležinih *Balada*.

U kontekstu kontinuiteta hrvatskoga „ženskog skladateljskog pisma“ tijekom 20. stoljeća iznimno mjesto pripada skladateljici, glazbenoj pedagoginji i pijanistici **Ivani Lang** (Zagreb, 1912. – Zagreb, 1982.), jednoj od rijetkih skladateljica koje su stvarale prema najvišim zanatskim kriterijima, a u pogledu glazbenoga obrazovanja i umijeća bile su *al pari* muškim kolegama.

Iako je od smrti Ivane Lang prošlo više od četrdeset godina, tek posljednjih godina, objavljivanjem integralnog opusa njezinih pojedinačnih popijevaka, kao i onih strukturiranih u cikluse, te orkestralnih, komornih i glasovirskih opusa (važan doprinos dao je i Muzički informativni centar Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog), njezini su vrijedni glazbeni opusi postali pristupačni najširem krugu glazbenika, interpreta i muzikologa. Glazbeni jezik Ivane Lang s godinama njezina rada stalno je evoluirao i obogaćivao se novim elementima, pa je u zreloom stvaralačkom razdoblju dosegla uistinu navlastiti glazbeni idiom. Zamjetna je i njezina sklonost slikanju grotesknih, fantastičnih, jezovitih ugođaja koje je dočarala zavidnom zvukovnom imaginacijom i zanatskom inventivnošću, kao što je to u *Groteski*, op. 11 (u verzijama za glasovir i orkestar), a posebice u *Plesu sablasti*, op. 67, 92 i 97 (iz baleta *Nijeme sjene*, op. 52).

Popijevka *Utjeha kose* za glas i glasovir, op. 4 skladana je 1940., a autorica ju je, kao i mnoge druge svoje skladbe, imala potrebu obraditi u zvukovno 'bogatijem' mediju, za simfonijski orkestar. Tako je 1976. nastala „koncertna arija“ *Utjeha kose* za glas i orkestar. Prema novinskom izresku s rasporedom emitiranja Državne hrvatske krugovalne

postaje (poslije Radio Zagreba, tj. Hrvatskoga radija) od 12. srpnja 1941., *Utjehu kose* u toj prilici s popijevkama *Grijež*, *Mak* i *Murve* praispela je mezzosopranistica Marijana Radev uz glasovirsku pratnju same skladateljice.

U fluidnoj, strofama stihova prilagođenoj glazbenoj formi svoje koncertne arije *Utjeha kose* skladateljica mjestimice nekonvencionalno i inventivno 'zaustavlja' tijek stihova, čak i usred strofe, kako bi čistom glazbenom supstancijom, orkestralnim interludijima dočarala ugođaj i psihološko stanje o kojem govori pjesnik Antun Gustav Matoš te glazbom ispunjenom intenzivnim emocijama sugestivno slika atmosferu susreta sa smrću, elementarni, eshatološki doživljaj, ulazak u metafizičke sfere i predjele ljudske psihe u koje tek glazba ima moć i snagu da nas povede. Zbog nadahnute i inventivne psihološke karakterizacije stihova glazbom, uspjelog i dojmljivog o crtavanja osnovnog ugođaja, apartnih i samosvojnih harmonijskih progresija, zanimljivog rješenja formalnog plana i uspjele orkestracije, koncertna arija *Utjeha kose* ima sve preduvjete da traje na glazbenim podijima i uvijek iznova privlači pozornost najširih krugova publike.

Enormna važnost zbirke *Dječakov čarobni rog* zrcali se u izjavi Johana Wolfganga von Goethea da bi svaki njemački dom uz Bibliju trebao imati i tu veličanstvenu knjigu. Riječ je o zbirci od 723 uglavnom ljubavne, vojničke, dječje ili putničke (lutalačke) narodne pjesme, u rasponu od srednjeg vijeka do 18. stoljeća, koju su književnici Clemens Brentano i Achim von Arnim od 1806. do 1808. izdali u tri sveska. Iako su prikupljene pjesme podrijetlom iz naroda, urednici su si uzeli slobodu da izvorne pjesme obrade, prepjevaju i daju im umjetnički, individualni izraz.

Bogatstvo ideja, uzbudljivost stihovima ispričanih priča, romantični duh i ljepota pjesama zbirke presudno su utjecali i na otkrivanje bogate kulturne baštine i na buđenje nacionalnog duha. Prema važnosti i odjeku, zbirka je u vrijeme njemačkih preporodnih zbivanja u 19. stoljeću usporediva tek s izdavanjem prikupljenih bajki glasovite braće Grimm, čija djelatnost prikupljanja narodnih priča i bajki počinje upravo u godinama objavljivanja *Čarobnog roga*.

Baš kao i Krležine *Balade*, dio pjesama *Dječakova čarobnog roga* referira se na dijalektalnu poeziju, iako su pjesme hrvatskoga književnika jezično bitno kompleksnije. Duh zemlje i narodne tradicije s korijenima još u srednjem vijeku, baš kao i duboko humanističke, a često i antiratne poruke, i socijalna angažiranost prožimaju obje zbirke. Osim aktualnosti u svojem vremenu, daju im bezvremenu, univerzalnu dimenziju.

Gustava Mahlera, „gutača knjiga“ (C. Floros), strastvenog čitatelja goleme literarne erudicije, stihovima *Dječakova čarobnog roga* privukao je nesumnjivo, osim njihove maštovitosti i često uzbudljive mikrodramaturgije, i odraz tema koje su skladatelj opsesivno progonile cijeloga života: Eros i Thanatos, traganje za božanskim, eshatološke i metafizičke teme, ljudsko stradanje. U devet uglazbljenih pjesama iz zbirke *Dječakov čarobni rog* za glas i glasovir kao i dvanaest za glas i orkestar, Mahler genijalnom kreativnom snagom u glazbu prenosi slike stihova. Među šest izabranih pjesama koje će biti izvedene u prigodi Festivala, posebno se izdvajaju one tragične vojničke tematike (*Revelge*, *Der Tambours'gsell* i *Wo die schönen Trompeten blasen*). Mahler, odrastao u gradiću Jihlavi u kojem je bio raspoređen veliki garnizon austrougarske vojske, još je kao dijete bio fasciniran vojskom i vojničkom glazbom. Njegova genijalna nadarenost za glazbu otkrivena je upravo kad su roditelji shvatili da četverogodišnji Gustav zna napamet i savršeno pjeva više od dvije stotine vojničkih pjesmica! Ritmovi vojničke koračnice koja često prelazi u posmrtnu, zvuk doboša, fanfarni tonovi i vojnički signali truba, sve se to duboko i tragično utisnulo u dušu hipersenzibilnog dječaka austrougarske provincije. Rastanak vojnika od svojih dragana i odlazak u rat, slutnja smrti i neumitnost sudbine, sve to lišeno patetike, ali intenzivno proživljeno i šifrirano u tonske simbole ugrađene u čudesnu zvukovnu arhitekturu Mahlerove glazbe, prodiru duboko u dušu i često se u slušatelja manifestiraju snagom usporedivom s gotovo fizičkim bolom. S druge strane, glazbu pjesme kao što je *Ullicht* (koju skladatelj rabi kao četvrti stavak *Druge simfonije*) može skladati samo genij, pjesnička duša koja duboko razumije ljudsku patnju; s posvemašnjom predanošću ponire u najskrivenije prostore ljudske vjere i s neuništivim se žalom pita o posljednjim stvarima bitka i postojanja Boga. Pritom nas Mahlerove spoznaje i ispovijedi satkane od tonova glazbe nesvakidašnje ljepote i čudesne izrazne snage dovode gotovo pred sâm tron Svevišnjega, u onostrane sfere u kojima vjerovanje i slutnja postaju materijalizirana stvarnost.

dr. sc. **Davor Merkaš**

 **Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

Tomislav Uhlík:

Zavjetu me privukla emotivnost, s osjećajima samoće i ljubavne patnje

Na Natječaj za novu skladbu festivala *Zagrebačko glazbeno proljeće* pristiglo je pet radova pisanih za simfonijski orkestar i mezzosopran. Stručni žiri skladateljskog natječaja Festivala, u kojem su bili **David Runtz, Dubravko Palanović i Srećko Bradić**, kao najbolje je odabrao djelo Tomislava Uhlíka *Zavjet*, skladano na stihove **Vesne Parun**.

Sam skladatelj o tome je rekao:

„Zaintrigiran činjenicom da se traži skladba za mezzosopran i orkestar, a kao literarni predložak preporučuje se nešto iz hrvatske lirike, odmah sam pomislio na Vesnu Parun. Ovo je inače moj drugi skladateljski randevu s velikom pjesnikinjom. Prethodno sam, naime, uglazbio njezinu pjesmu *Ti koja imaš nevinije ruke*, i to za mješoviti zbor a *cappella*. Skladbu je 2015. izveo zbor *Concordia discors* pod ravnanjem Marine Jurković. Kao svojevrsnu poveznicu, jedan meni posebno drag ulomak iz te skladbe uvrstio sam kao citat u orkestralnu međuigru *Zavjeta* koja prethodi posljednjem nastupu mezzosoprana.“

Za *Lisinski* je objasnio zašto je izabrao upravo pjesmu *Zavjet*.

„Pregledao sam na internetu kratak izbor iz opusa Vesne Parun i ta mi se pjesma učinila najprikladnijom po ozračju kakvo sam namjeravao ostvariti svojom skladbom. Privukla me, naime, sveprisutna duboka emotivnost, metaforički prožeta osjećajem samoće i ljubavne patnje. Upravo ono što često ćutim slušajući ženski glas tamnijega timbra“, tumači Tomislav Uhlík.

O svojem doživljaju odnosa glazba – poezija, koji je tema ovogodišnjega Festivala, rekao nam je da ga to područje stvaralaštva snažno privlači.

„Oduvijek sam bio vezan uz poeziju jer sam svoje prve skladateljske korake učinio pišući ponajviše zbarska djela. Uslijedile su i popijevke uz klavirsku pratnju, a potom i djela za glas i instrumentalni ansambl. Često sam uključivao hrvatsku dijalektalnu poeziju, najčešće kajkavsku, ali dobrim dijelom i čakavsku.“

Za *Zagrebačko glazbeno proljeće*, kao festival koji njeguje hrvatsku glazbenu baštinu, skladatelj kaže da je hvalevrijedna manifestacija, vrlo važna za kulturni razvoj našega grada.

“To je i rijetka zgoda za promociju suvremenoga hrvatskog glazbenog stvaralaštva”, istaknuo je Tomislav Uhlík. A član žirija Natječaja za novu skladbu Festivala, skladatelj i kontrabasist Dubravko Palanović, u obrazloženju odluke uz ostalo je istaknuo da je žiri Uhlíkovo djelo prepoznao „kao iznimno uspjele i umjetnički zaokruženo djelo, u kojem se poetski predložak uvjerljivo transponira u glazbeni jezik kroz ekspresivnu vokalnu dionicu i dramaturški profiliranu orkestraciju“.

Žiri je također zaključio da se pjesma *Zavjet* Vesne Parun pokazala iznimno pogodnim predloškom za Uhlíkov glazbeni izričaj.

„Skladatelj je pokazao duboko razumijevanje poetskog predloška, suptilno prateći unutarnju dramaturgiju pomalo mračnoga teksta i njegovu emocionalnu napetost“, piše u obrazloženju.

Uz ocjenu da se djelo odlikuje visokom razinom skladateljske vještine, osjećajem za vokalnu frazu te sposobnošću da poetsku misao ilustrira sugestivnim i komunikativnim glazbenim govorom, žiri zaključuje:

„Upravo zbog te sinergije poezije i glazbe, umjetničke zrelosti i originalnosti izraza, žiri je odlučio dodijeliti nagradu Tomislavu Uhlíku, prepoznajući njegovo djelo kao vrijedan doprinos hrvatskoj vokalno-simfonijskoj literaturi i, nadamo se, repertoaru Zagrebačke filharmonije.“

Tomislav Uhlík (Zagreb, 1956.) skladatelj je, dirigent i glazbeni pedagog.

Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu završio je studije teorijskih glazbenih predmeta i dirigiranja. Istaknuti je hrvatski skladatelj u čijem je opusu više od stotinu djela za razne ansamble: od amaterskih zborova, tamburaških i harmonikaških orkestara, preko komornih sastava, do simfonijskog i simfonijskog puhačkog orkestra.

Posebno su zapažena njegova djela skladana u folklornom stilu, od kojih su neka, u izvedbi ansambla LADO, u kojem je kao glazbeni voditelj počeo profesionalnu karijeru, obišla svijet. Dobitnik je *Vjesnikove* Nagrade *Josip Slavenski* za 1998. godinu i diskografske nagrade *Porin* za životno djelo 2020. te drugih uglednih priznanja.

Kao dirigent djelovao je pretežito u Zagrebačkom gradskom kazalištu Komedija, u kojem je premijerno izveo nekoliko opereta i mjuzikla, poput *Knežinje čardaša* i *Grofice Marice* te *Kralj je gol* i *Tko pjeva, zlo ne misli*. Gostovao je u HNK-u u Zagrebu i Osijeku te vodio Mješoviti pjevački zbor *Lira*, a povremeno je ravnao Simfonijskim orkestrom HRT-a i Orkestrom Oružanih snaga Republike Hrvatske.

Od 2002. do umirovljenja 2022. bio je profesor na Odsjeku za glazbenu kulturu Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu. Član je Hrvatskoga društva glazbenih umjetnika.

SUBOTA, 21. ožujka 2026.

13:00, Mala dvorana

GLAZBENA POEZIJA –

STRANI ODJECI

hrvatska vokalna lirika

na poeziju stranih autora

Blagoje Bersa: *Edward* (Johann Gottfried von Herder)

Matteo Ivan Rašić, tenor

Lana Bradić, glasovir

Božidar Kunc: *Three Songs with English Texts*, op. 52

The Daffodils (William Wordsworth)

The World is Empty (Rodney Blake)

The Arrow (Henry Wadsworth Longfellow)

Emilia Rukavina, mezzosopran

David Vuković, glasovir

Ferdo Livadić: *Nein, meine Ruhe* (Ferdo Livadić)

Ich möchte sterben (Johann Nepomuk Vogl)

Wenn auf meinem Antlitz (Barbara Elizabeth Glück)

Der Schnee (Ferdo Livadić)

Die Nonne (L. G. Neumann)

Der Grobian (Ferdo Livadić)

Leon Košavić, bariton

Lana Bradić, glasovir

Boris Papandopulo: *Drei Lieder*, praizvedba (Otto

Müller-Neudorf)

Sehnen

Seligkeit

Idyl

Matteo Ivan Rašić, tenor

Lana Bradić, glasovir

Dora Pejačević: solopopijevke, izbor

Evelin Novak, sopran

Nadia Varga Modrić, glasovir

14:30, Predvorje Male dvorane

GLAZBA IZ POEZIJE?

razgovor sa skladateljima

Stanko Juzbašić

Helena Skljarov

Berislav Šipuš

Dina Puhovski, muzikologinja, moderatorica

15:30, Mala dvorana

GLAZBENA POEZIJA –

SUVREMENI SUSRETI

uglazbljeni hrvatski pjesnici

u skladbama živućih hrvatskih

skladatelja

Zoran Novačić: *Ushit* (Vesna Parun)

Darija Auguštan, sopran

Viktor Čičić, glasovir

Dubravko Palanović: *Slobodan život* (Josip Pupačić)

Darija Auguštan, sopran

Viktor Čičić, glasovir

Ivan Josip Skender: *Protuslovlja 2* (Duško Babić)

Još se nije taj rodio

Ekshumacija humanosti

Nemoj mi pjevati falš

Pošumljavanje neba

Darovnica

Ležaljka

Zov mora

Jurica Jursić Kapun, bariton

Viktor Čičić, glasovir

Akos Banlaky: *Liedphantasie nach A. G. Matoš*, praizvedba (Antun Gustav Matoš)

Kraj druma

Samotna ljubav

U vrtu

Notturmo

Suza

Jesenje veče

Mačuhica

Labud

Josipa Bainac-Hausknecht, mezzosopran

Claus-Christian Schuster, glasovir

Roko Radovan: *Pred morem* (Vesna Parun)

Od davnine

Kasni sjaj

Budite hrabri

Stablo

Posljednja pjesma

Pred morem

Martina Menegoni, mezzosopran

Darijan Ivezić, glasovir

17:00, Predvorje Male dvorane

GLAZBA U POEZIJI, POEZIJA U GLAZBI razgovor s pjesnicima

Dunja Bahtijarević, pjesnikinja, prevoditeljica i pjevačica
Goran Bogunović, književnik, glazbenik i inženjer tona
Ivica Prtenjača, književnik, moderator

Razgovor o dvama drevnim ljudskim izumima, o poeziji i glazbi. Oba su ta izuma utkana u samo ljudsko postojanje od prapočetaka, neodvojiv su dio svih rituala i svetkovina, kao i potrebe da se nešto zaštititi od zaborava. Dunja Bahtijarević i Goran Bogunović prelaze te krhke granice između poezije i glazbe svakodnevno, putuju u oba smjera i susreću se na tom putu s različitim izazovima.

O tome kako se ulazi u poeziju, a izlazi iz glazbe i kako se to čini u obrnutom smjeru, o tome kako se osjeća glazba, a kako poezija, kako se grade ta dva svijeta, pokušat ćemo razgovarati na ovom susretu.

Cilj je postaviti što više pitanja i stvoriti što više prostora za odgovor. Zvuči apstraktno, ali baš zato i jest primamljivo.

18:00, Mala dvorana

GLAZBENA POEZIJA – SUMRAK pjesme kušnje, sjete i smrti

Jakov Gotovac: *Dvije anakreontske* (Đuro Jakšić)

Pijem

Na noćištu...

Mislav Lucić, tenor

Ivan Pernicki, glasovir

Miroslav Magdalenić: *Međimurska* (Nikola Pavić)

Mislav Lucić, tenor

Ivan Pernicki, glasovir

Josip Hatze: *Kad mladijah umrijeti* (Branko Radičević)

Mislav Lucić, tenor

Ivan Pernicki, glasovir

Ivan Matetić Ronjgov: *Galiotova pesen* (Vladimir Nazor)

Matija Meić, bariton

Božo Letunić, glasovir

Jakov Gotovac: *Intima* (Vladimir Nazor)

Sve utaman

Siga

Lanac

Gavan

Bor

Roko Radovan, tenor

Darijan Ivezić, glasovir

Ivana Lang: *Nepoznatim stazama* (Filip Valjalo)

Novi život

Nokturno

Sumnja

Propast

Smrt kroči

U divljem konjskom kasu

Marija Kuhar Šoša, sopran

Mario Šoša, glasovir

20:00, Mala dvorana

GLAZBENA POEZIJA – STRASTI pjesme života i ljubavi

Ivana Lang: Tri pjesme, praižvedba (Vesna Parun)

Stablo

Povratak

Ljubomor

Emilia Rukavina, mezzosopran

Marija Andrejaš, viola

David Vuković, glasovir

Božidar Kunc: *Strepnja* (Desanka Maksimović)

Čežnja (Desanka Maksimović)

Krsto Odak: *Mura voda teče* (Vinko Kos)

Darija Auguštan, sopran

Viktor Čičić, glasovir

Josip Vrhovski: *Molitva dobrim očima* (Zvonko Milković)

Imam jednu želju (starogradska)

Josip Švagelj, tenor

Lana Bradić, glasovir

Franjo Lučić: *Tkeš si fletno* (Dragutin Domjanić)

Josip Švagelj, tenor

Lana Bradić, glasovir

Josip Vrhovski: *Tkeš si fletno* (Dragutin Domjanić)

Marija Lešaja, sopran

Kosjenka Turkulin, glasovir

Adalbert Marković: *Četiri ljubavne* (Vesna Parun)

Stablo

Adam i Eva

Riječ koja nas je vodila

Stranac

Marija Lešaja, sopran

Kosjenka Turkulin, glasovir

Josip Hatze: *Mojim pjesmama* (Lorenzo Stecchetti)

San (Milan Begović)

Serenada (Đura Jakšić)

Josip Švagelj, tenor

Lana Bradić, glasovir

Roko Radovan: *Tanac i četiri ljuvene* (Šiško Menčetić)

Što ćete da poju

More li bit rados

Misal mi zanosi

Makar svit da stane

Mogu li da ne mrem

Matija Meić, bariton

Božo Letunić, klavir

Hrvatska vokalna lirika – cvjetnjak u vlastitim bojama

Lisinskijeve, Zajčeve, Bersine, Dore Pejačević, Hatzea, Paraća, Kunca, Plamenca... - poput girlande ovijene oko identiteta hrvatske glazbe, sjaje solopopijevke cijelog niza skladatelja koji su tu vrstu njegovali od samog njezina osveta početkom 19. stoljeća. Bogato stvaralaštvo hrvatskih skladatelja u žanru umjetničke solopjesme ili kako je rado nazivamo – popijevke, u suglasju je s pomacima u razvoju toga žanra u Njemačkoj i Europi, od nastanka umjetničke solopjesme iz popijevki lakog žanra, njezina cvjetanja u naponu romantizma i kasnog romantizma te grananja u zanimljive i neobične odvetke u 20. i 21. stoljeću.

Nagruće hrvatskih skladatelja (još od Padovca, Livadića i Lisinskog) da solopjesmu skladaju na hrvatske stihove, učinila je hrvatsku popijevku u samom zametku vrlo specifičnom i vezanom uz uzak reproduksijski i recepcijski prostor, uz nevelik broj izvođača i publike, odnosno uz usko definirano područje same Hrvatske, te ju je možda – uz iznimke pjesama skladanih na njemačkom, talijanskom ili engleskom jeziku – učinilo manje prisutnom i pristupačnom u međunarodnom prostoru. Ipak, upravo joj je ta uvjetovanost jezikom dala pravi autonomni identitet, da procvjeta u vlastitim bojama, usporedno s njemačkim *Liedom*, poput mnogih drugih srodnih nacionalnih žanrova, francuske *mélodie* ili solopjesme engleske pastoralne škole, ili one drugih europskih nacija i jezika, bojeći je neraskidivom i organskom vezom teksta, a time i jezika s glazbom, koja je u biti solopjesme kao žanra.

Što je iznjedrilo solopjesmu

Niz povoljnih uvjeta stvorio je plodno tlo za nastanak solopjesme kao umjetničkog žanra početkom 19. stoljeća, ne samo u zemljama njemačkoga govornog područja, nego i šire. Poetski poticaj s rađanjem romantičarske poezije, ponajprije u stvaralaštvu Johanna Wolfganga von Goethea, a potom i drugih pjesnika, čije je nadahnuće propuštalo i utjecaj narodne lirike i popularnih tradicionalnih pjesama, dovelo je do raznovrsnih kombinacija klasičnih i popularnih stilova, metara i tema, koji u stihovima istaknutih pjesnika dobivaju izrazitu dramsku dimenziju, čija je središnja tema novi protoromantički i romantički individualni, osobni osjećaj suprotstavljen snažnim izvanjskim silama, bilo onima prirode, bilo povijesti ili društvenih okolnosti. Ljudsko biće i njegovi osjećaji i stanja na udaru različitih nedaća, istovremeno snažno i ranjivo, koje teži veličini i univerzalnosti, a ujedno je okrenuto intimi i osamljenosti, uskoro postaje i središtem glazbene umjetnosti.

U rukama snažne umjetničke osobnosti, kakva je bio Franz Schubert, usputna, periferna umjetnička vrsta pogodna za društvenu razbibrigu, postaje formom u kojoj se u koncentriranom obliku minijature za glas i klavir uspijeva izreći sve što osjeća protagonist osviještene individualnosti, pripadnik nove, snažnije građanske klase. Introspekcija koja je sve prisutnija u poeziji pjesnika 19. stoljeća nalazi suglasje u sve profinjenijoj paleti glazbe. Glazba se boji utjecajima opere, oratorija i tradicionalne narodne pjesme, a klavir kao pratnja dionici glasa sve snažnije sudjeluje u zajedničkom kroju nadgradnje poetskoga teksta, nadrastajući strofnu pjesmu i prerastajući u različite vrste prokomponirane vokalne minijature snažnog emocionalnog učinka.

Naš začetnik – gitaristički virtuoz

Povratak počecima hrvatske solopjesme vodi do romantičarskog skladateljskog trolista. Prvi je Ivan Padovec, gitaristički virtuoz, čije brojne popijevke boji kozmopolitski duh toga glazbenika koji je djelovao diljem Europe, pripadajući još uvijek starinskoj vrsti pjesme, elegantnog, ljupkog spektra izražajnosti, koji se oslanja na finu melodiku pod utjecajem talijanske operne umjetnosti. Istovremeno, u malom Samoboru u svojem salonu glazbeno društvo okuplja profilirani minijaturist klavira koliko i glasa, pripadnik ilirskoga pokreta, Ferdo Wiesner Livadić, ostavljajući oko stotinu pedeset popijevki. Dok ih je među njima mnogo prožeto ritmovima budnica i davorija, u velikom se opusu ističe i niz istančanih solopjesama u stilu romance ili balade, lirskih tema, od ljubavnih do fantastičnih, od šaljivih do domoljubnih, na stihove hrvatskih, ali i njemačkih pjesnika. Iako razvijene melodike, Livadićeve se pjesme još uvijek zadržavaju u okrilju relativno jednostavne osjećajnosti, s jasno odijeljenom vokalnom linijom od klavirske pratnje.

 **Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

Lisinskijev skok u nepoznato

Pravi skok u nepoznato, s nizom sasvim individualnih pjesama, snažnog raznolikog sloga, koji preoblikuje tekst na novu razinu glazbeno-poetskog postojanja, odnosno istinske vokalne lirike, napraviti će Vatroslav Lisinski. Najsajjniji talent hrvatske glazbe 19. stoljeća, koji ostavlja snažna operna i orkestralna djela, u vokalnoj minijaturi pronalazi pravi romantičarski intimni produžetak vlastitih osjećaja i životnih okolnosti. Bira tekstove romantičarskih tema, a (kao i Padovec i Livadić) i on sklada velik broj njih na njemačke tekstove. Ipak svjesno odlučuje posvetiti se hrvatskim tekstovima i prilagoditi metriku i frazu hrvatskome jeziku i stihu. Velik broj pjesnika koje je uglazbljivao, od poznatih do sasvim nepoznatih, pokazuje njegovu osjetljivost na poeziju i širinu, pri čemu je za svaki tekst tražio nova formalna rješenja, uz nijansiranu harmonijsku podlogu i razveden klavirski slog, organski povezan s izražajnom vokalnom linijom, koja napušta sigurnost melodijskog mišljenja. Iza sebe ostavlja prava remek-djela žanra, u pjesmama kao što su *Prosjak*, *Miruj*, *miruj*, *srce moje*, *Osamljen*, *Ribar*, *Der Zufluchtsort* i mnogima drugima.

Trajna privlačnost Zajčevih pjesama

Još uvijek tanašna nit koju su ispreli prvi hrvatski tvorci solopjesme gotovo da je bila prekinuta u nesklonim političkim prilikama polovicom 19. stoljeća, na rubu Monarhije koja nije ni na koji način omogućavala razvoj hrvatskih talenata. Iz takvih se okolnosti kao nekim čudom pojavio Ivan pl. Zajc, Riječanin češkoga podrijetla, stasao u internacionalnom talijansko-austrijsko-hrvatskom ozračju, koji je zdušno prigrio dužnost koja ga je zapala, da oživi zamrlu hrvatsku glazbu. Osim opere, koju je i kao skladatelj i kao dirigent uspostavio i podigao na zavidnu razinu, Zajc je osobitu sklonost pokazao za solopjesmu koju je skladao za razne prilike. Od sasvim jednostavnih do složenijih, njegove solopjesme nose jasna obilježja belkanta, ostajući, kao i pjesme Lisinskoga, trajno privlačne hrvatskim pjevačima, koji svoje prve korake ostvaruju pjevajući njegove pjesme *Ruža i ljubica*, *Lastavicam*, *Domovini i ljubavi*, *Vir*, *U proljeće*, *Uznesi se!*, *Utjeha* i mnoge druge. Zajčev je i prvi hrvatski vokalni ciklus od šest *Mletačkih elegija* na stihove Rikarda Katalinića Jeretova, objedinjen tematikom Venecije, iako ne i pravim glazbeno-motivskim vezama. U isto vrijeme javlja se i mladenački, nimalo sramežljiv opus osječkoga violinskog virtuozu Franje Krežme, koji je od rane dobi pokazivao senzibilitet prema solopjesmi, na tragu Roberta Schumanna. Njegov opus, usporediv možda s mladenačkim opusom Richarda Straussa, orijentiran je internacionalno; on u stihovima niza velikih njemačkih pjesnika nalazi srodnu osjećajnost, iskušavajući na njima bujne romantičarske nijanse harmonije koja prati razvijenu melodiju. Njegov je put nažalost prekinut preranom smrću u 19. godini.

Modernisti donose vrhunac

Možda samo naizgled naglo, ali ipak potaknut mogućnostima otvaranja i povezivanja našega podneblja s europskim glazbenim središtima, pojavljuje se novi proplamsaj solopjesme u stvaralaštvu troje velikih hrvatskih modernista – Blagoja Berse, Dore Pejačević i Josipa Hatzea. Svaki stvara vlastito ozračje odmaka od staroga svijeta salona i romantičarske lirske osjećajnosti i traga za svojim mjestom pod drugačijim svjetlom novoga stoljeća. Uza svoje hrvatske korijene, one istočne strane Jadrana, u Berse i Hatzea, ili slavonskih odjeka u Dore Pejačević, ti su se skladatelji napajali na zajedničkom izvoru *fin-de-siècleovske* raspršenosti i otvorenosti stilova. Dora Pejačević razvijala je bogat stil, od romantičarskog kultiviranog mladenačkog izraza prema ekspresionističkim potezima zrelih pjesama, rastvorenih formi, snažnih vokalnih linija i gesti, prožetih s poput orkestra osmišljenim slogom klavira, što je kulminiralo u djelima na njemačke stihove Rilkea, Nietzschea i Karla Krausa, koji su morali bolje rezonirati s njezinim istančanim senzibilitetom od onih u hrvatskom pjesništvu, čija je modernost ipak bila već u punom zamahu u prvim desetljećima 20. stoljeća. Blagoje Bersa u stihovima je tražio dramu, arhaičnost, atmosferu, katkad dekorativnost i estetiziranost, noseći u svoje pjesme dramsko umijeće koje je pokazao u svojim operama te birajući stihove od romantičnih njemačkih, talijanskih i francuskih pjesnika, do onih hrvatske moderne, kao što su bili Vladimir Nazor ili skladatelj brat Josip Bersa.

Josip Hatze bio je treći predstavnik modernoga trojstva hrvatske vokalne lirike. Vrhunac njihova djelovanja poklapa se sa zadnjim velikim uzletom i najsajnijim bljeskovima posljednjih velikih predstavnika njemačkoga *Lieda*, Gustava Mahlera, Richarda Straussa i Alexandera von Zemlinskog, i u vokalno-klavirskim minijaturama i u orkestralnoj pjesmi. Istodobno, sve se snažnije čuje novi odjek te forme u djelima skladatelja Druge bečke škole – ali i izvan njemačkoga govornog područja, u skladbama Debussyja, Szymanowskog ili Vaughana

Williamsa, koji u nju unose elemente impresionizma, pastoralizma i drugih modernističkih smjerova. Verist u svojim operama, Josip Hatze u vokalnoj je lirici težio jednostavnosti, arkadijskoj idiličnosti, mekoći vokalne dopunjenoj pjenušavom klavirskom dionicom, koja premda u osnovi zamišljena kao tradicionalna pratnja glasu, daje milozvučnoj melodičnosti glasa, prisutnoj nerijetko u strofnoj formi, dimenziju sanjarskog, nestvarnog odmaka. Birajući stihove u paleti od sentimentalnih starinskih pjesmica pjesnika poput Rikarda Katalinića Jeretova, Augusta Harambašića ili Rikarda Nikolića, do modernističkih Milana Begovića ili Jovana Jovanovića Zmaja, stvara svijet vokalne lirike prožet blagom senzualnom notom, s temama ljubavi, fantastike, noći i prirode, katkad se odmičući prema ozbiljnijem i sumornijem tonu, na stihove socijalne tematike ili s motivima smrti, rastanka i prolaznosti, ali i dalje pastelnih boja, u kojima dominira svijetla nijansa mediteranske pjevnosti.

Proplamsaji 20. stoljeća

Nakon vrhunaca troje izrazito profiliranih skladatelja solopjesme, u 20. stoljeću uočavat će se individualni povremeni proplamsaji vokalne inspiracije. Dok se izrazito svojstvo solopjesme kao vokalne lirike gubi ili barem do neprepoznatljivosti preobražava u nekim avangardnim tehnikama koje će zaokupiti veliku većinu skladatelja 20. stoljeća, povremeno će neki skladatelji ipak tražiti inspiraciju u tom naizgled skromnom, starinskom, ali vrlo svestranom i prilagodljivom žanru.

Pjesme na engleske stihove Božidara Kunca, Plamenčeve *Trois poèmes de Ch. Baudelaire*, *Musiche Pascoliane* Ive Paraća, oporom notom obojene pjesme Ivane Lang, samo su neki vrhunci od brojnih kasnijih ostvarenja vokalne lirike u hrvatskoj glazbi, kao i folklornom atmosferom nadahnute pjesme Širole, Baranovića ili Gotovca. Uspješno oblikovanje vokalne lirike suvremenim tehnikama postići će u nekim svojim kompozicijama, u kojima se klavirska dionica seli u šire instrumentalne sastave, Milo Cipra, i poslije Stanko Horvat ili još bliže nama Frano Parać, svaki na svoj način, kao i Boris Papandopulo, čije veliko stvaralaštvo još uvijek otkrivamo.

Niz drugih hrvatskih skladatelja 20. i 21. stoljeća pridonijet će hrvatskoj vokalnoj lirici, a izvedbena pristupačnost, elokventna otvorenost i poetski izazov toga žanra i danas su tu kao otvorena ponuda novome naraštaju hrvatskih glazbo-pjesnika.

Zrinka Matić

 **Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

Nedjelja, 22. ožujka 2026.

12:00, Mala dvorana

UGLAZBLJENI NAZOR

uz 150. obljetnicu rođenja Vladimira Nazora

ZBOR HRVATSKE RADIOTELEVIZIJE

TOMISLAV FAČINI, dirigent

Igor Kuljerić: *Seh duš dan*

Rudolf Matz: *Faun*, suite za mješoviti zbor, sopran i tenor solo

Šuma spava

Jutro

Podne

Kraljica cvjetova

Pjesma uskrsnuća

Solisti:

Natalija Kralj, sopran

Andro Bojanić, tenor

Marko Ruždjak: *Madrigal (Iz Suzaninog spomenara)*

Igor Kuljerić: *Galeotova pjesan*

Vigo Kovačić: *Abecedarium*

Početna situacija

O situacija

0'33" situacija

M, F i S situacija

Č, T i K situacija

Završna situacija

Jakov Gotovac: *Zvonimirova lađa*

Nazor kao trajno nadahnuće glazbenicima

Veliki hrvatski pisac **Vladimir Nazor** (1876. – 1949.) ostavio je trajan utjecaj u hrvatskoj književnosti, a njegovi muzikalni i slikoviti stihovi nadahnuli su brojne hrvatske skladatelje. U solopjesmama, zbarskim skladbama i vokalno-instrumentalnim djelima uglazbili su ih još zarana Božidar Širola, Krešimir Baranović, Antun Dobronić, Josip Hatze i Blagoje Bersa, kao i večerašnji autori Rudolf Matz, Jakov Gotovac i Igor Kuljerić.

Skladbu *Seh duš dan* **Igor Kuljerić** (1938. – 2006.) uglazbio je 1983. te je posvetio Mješovitom pjevačkom zboru KUD-a *Matko Brajša Rašan* iz Pule i njegovu dirigentu Zvonimiru Ivančiru. Djelo je praižvedeno 1983. na susretu pjevačkih zborova *Naš kanat je lip* u Poreču.

U središtu djela je tragični lik majke koja na dan Svih svetih oplakuje sina. Oporu stvarnost Nazorove tužaljke pojačava oporost istarskoga folklor na koji se Kuljerić referira. Kompoziciju otvara zapjev basova, usporediv s crkvenim zvonima koja odjekuju naslov skladbe. Nasuprot tome, fraze majke pjevne su i bolnog izražaja. Posebne glazbene situacije posvećene su zloslutnom prikazu crne ptice te uspavanki *Ninaj nanaj, lepi sin*. Prema kraju kompozicije Kuljerić nudi ozareni trenutak u bogato diviziranom slogu zbora, u kojemu se majka prisjeća sinova rođenja, sjaja zvijezda i pjeva ptica, ali crna ptica je ponovno tu. Skladbu zatvara zibajući ritam uspavanke.

**Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

Zborska suita *Faun* **Rudolfa Matza** (1901. – 1988.) jedno je od najizuzetnijih djela u hrvatskoj zborskoj glazbi 20. stoljeća, unatoč tome što ju je Matz skladao rano, kao student kompozicije u klasi Blagoja Berse na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji. Godine 1921. napisao ju je za Glazbeno društvo intelektualaca (osnovano 1919.), a u povodu praizvedbe 15. ožujka 1923. u Hrvatskom glazbenom zavodu u Zagrebu Luj Šafranek-Kavić zapisao je da je *Faun* „snažno i bujno djelo nošeno mladenačkom fantazijom i bogatom invencijom”. Iz Nazorova ciklusa *Šumske idile* (1913.) Matz je odabrao pet pjesama. Suiu je naslovio po omiljenim mitološkom biću moderne, koje se javlja u drugoj i trećoj pjesmi. Premda Matzovo stvaralaštvo mahom pripada novom nacionalnom stilu, *Faun* stilski slijedi europsku romantičku tradiciju, obogaćenu impresionističkim poimanjem harmonije u funkciji zvukovne boje.

Madrigal (Iz *Suzaninog spomenara*) prva je zborna a cappella kompozicija **Marka Ruždjaka** (1946. – 2012.), nastala 1976. godine. Praizvedena je 8. svibnja 1977. na Muzičkom biennalu Zagreb u izvedbi Ženskog zbora SKUD-a *Ivan Goran Kovačić* pod autorovim vodstvom.

Madrigal se temelji na tekstovnoj građi bez značenja. Različite glasove i slogove autor upotrebljava kao fonetski materijal, a ishod je zvučanje kao ishodište i cilj skladanja. Na dva mjesta ipak se pojavljuje tekst sa značenjem prema kojemu putuje i od kojega se otiskuje skladba. Posrijedi je pitanje: „Čuješ li?” te za njime imperativ: „Slušaj bolje!” Prema završetku kompozicije javlja se nov zvučni objekt – djevojački smijeh. Izvnglazbeni narativ tih elemenata nije poznat, nego je prije posrijedi skladateljeva igra, često prisutna u njegovu stvaralaštvu.

Igor Kuljerić čakavštinom napisanu Nazorovu *Galiotovu pesan* uglazbio je 1976. godine, a djelo je posvetio zadarskom HPGD-u *Petar Zoranić*, koji ga je pod vodstvom Antuna Doličkog praizveo 1978. godine. Pripovjedna pjesma prikazuje strašnu sudbinu galijota Ilije koji, zatočen u utrobi mletačke galije, sluti skorbu smrt te čezne za zavičajem i majkom. Kompozicija se gradi iz dinamične izmjene nekoliko glazbenih situacija. Uvodni lament „More, more sinje!” određuje osnovni ton. Slijedi situacija Ilijina iskaza o svemu onome što mu je oduzelo ljudski integritet. Nasuprot tome javlja se pjev sličan toplome pučkom pjevanju u tercama, kad Ilija razmišlja o onome što ga je činilo čovjekom. Novi glazbeni materijal razvija se uz završnu kiticu u kojoj Ilija izgovara uspavanku „Trajna, nina, nena” koju će mu more pjevati kad on potone sa svojom „drevenom rakvom”.

Mladi i sve zapaženiji autor **Vigo Kovačić** (2003.) student je pete godine kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u klasi Berislava Šipuš, a skladbu *Abecedarium* ostvario je na trećoj godini studija. Praizvedena je nedavno, 10. veljače 2026. u Laubi, u ciklusu *Sfumato* Zbora HRT-a pod vodstvom Tomislava Fačinija. Skladba je svojevrsna ‘suits situacija’ u šest stavaka. Temelji se na ideji „da se iskoristi što više potencijala i karakteristika različitih slova naše abecede”. Tekst skladbe čine različite kombinacije odabranih slova, slogova, usklik i sličnog, dok je u trećem stavku „0’33” latinski tekst iz Psalm 34, koji se izvodi „bez zvuka”, kao parafraza na 4’33” Johna Cagea.

Jakov Gotovac (1895. – 1982.) velik je dio opusa posvetio glasu, a na Nazorove stihove, koji zaključuju zbirku *Hrvatski kraljevi* (1912.), ostvario je 1952. skladbu *Zvonimirova lađa*. Gotovac odabire osam od jedanaest katrena i prati ih epskim deklamatorskim stilom s elementima pučkog pjevanja. Skladbu razvija u više odsjeka prateći pjesnički predložak. U prva dva katrena počinje rapsodično, u trećem i četvrtom nastavlja deklamatorski epskim načinom, a u petom stvara kontrast prikazom sna. Šesti katren ispovijed je nasukane lađe i dramski vrhunac djela. Sedmim i osmim katrenom Gotovac se vraća atmosferi i tonalitetu početka. Kratki završni *Maestoso* donosi početne stihove *Još je tu*, u kojima se zborni unisono uzdiže do veličanstvene potvrde domoljubnih osjećaja.

Nataša Leverić Špoljarić

13:00, Predvorje Male dvorane

Predstavljanje autorskog albuma Josipa Vrhovskog *Vrtek ograjeni*

Novo izdanje u ediciji *Ligatura* Cantusa, HDS-a i HRT-a, album *Vrtek ograjeni*, donosi djela Josipa Vrhovskog, skladatelja čiji opus zrači toplinom, lirikom i autentičnim međimurskim glazbenim izrazom.

Svim izvedbama na albumu ravna šef diriget Zbora HRT-a, Tomislav Fačini, ujedno autor obrada nekoliko skladbi, ali i unuk Josipa Vrhovskog, čime se ostvaruje posebna glazbeno-obiteljska poveznica!

Skladbe na nosaču zvuka izvode Zbor, Dječji zbor i Simfonijski orkestar Hrvatske radiotelevizije te renomirani solisti – Pavao Mašić i Dubravko Čepulić Polgar na orguljama, sopranistica Ivana Lazar i bariton Leon Košavić. Album će na Zagrebačkom glazbenom proljeću predstaviti maestro **Tomislav Fačini**, šef diriget Zbora HRT-a i autorica teksta u popratnoj knjižici izdanja, muzikologinja **Marijana Pintar**, uz moderatoricu i urednicu izdanja, muzikologinju **Srđanu Vrsalović**.

Slijedi prigodni glazbeni program pod ravnanjem maestra Tomislava Fačinija:

Josip Vrhovski: *Mačak*
Dječji zbor HRT-a

Josip Vrhovski: *Zelena Dubrava*
Leon Košavić, bariton
Tomislav Fačini, glasovir

Josip Vrhovski: *Proljetno cvijeće*
Zbor HRT-a

17:00, Predvorje Velike dvorane

IMA LI ŠANSE ZA ŠANSONU?

razgovor i mini koncert

Nina Bajsić, Mary May, Nina Romić, kantautorice

Sonja Mrnjavčević, moderatorica

Razgovor s našim istaknutim kantautoricama o njihovu glazbenom radu te kantautorskim i šansonijerskim uzorima. Govorit će o svojem viđenju šansone i njezinu mjestu u dinamičnim glazbenim strujanjima, s posebnim osvrtom na tekstove pjesama.

Nakon razgovora slijedi kraći koncert triju kantautorica koje su osmislile program posebno za ovu prigodu.

**Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

18:30, Predvorje Velike dvorane

HRVOJE HEGEDUŠIĆ:

PRETOČENE RIJEČI – RAZGOVOR O HRVATSKOJ ŠANSONI

razgovor s Hrvojem Hegedušićem, kantautorom, skladateljem, glazbenim producentom i majstorom tona, jednim od utemeljitelja Zagrebačke škole šansone

Branimira Lazarin, novinarka i kulturna kritičarka, moderatorica

Razgovor s veteranom bez kojega hrvatska šansona ne bi imala tako bogatu i raznovrsnu povijest: i ne samo šansona, nego i zvuk kompletne domaće glazbene scene još od 1957. kad je taj kantautor, skladatelj, glazbeni producent i majstor tona osnovao svoj prvi vokalni kvintet. Nema boljeg sugovornika o tome kako se razvijala Zagrebačka škola šansone, kako je to bilo kad je osnovan Zagrebački festival i što je bio standard kvalitete tonskog studija u Hrvatskoj prije nove digitalne ere. Dobitnik *Porina* za životno djelo i dobitnik priznanja za poseban doprinos Zagrebačkom festivalu, autor nevjerojatnog broja pjesama s kojima smo svi odrastali, gospodine Hegedušić će ovom prilikom objasniti i zašto naslovavnog singla *Pretočene riječi* najbolje simbolizira njegov umjetnički proces.

20:00, Velika dvorana

ARSEN

koncertna večer posvećena glazbi i poeziji Arsena Dedića

RADE ŠERBEDŽIJA & MIROSLAV TADIĆ

ZAGREBAČKI SOLISTI

u suorganizaciji sa Scenom Amadeo

Zagrebački solisti

Donator, tema iz igranog filma Veljka Bulajića

Kod kuće je najbolje, tema iz animiranog filma Joška Marušića

Sve što znaš o meni

Ni ti ni ja

Otok

Pusti me da spavam

On me voli na svoj način

U registraturi, tema iz televizijske serije Antuna Vrdoljaka

Oko jene hiže

Kuća za ptice

Pamtim samo sretno dane

Glembajevi, tema iz igranog filma Antuna Vrdoljaka (Zagrebački solisti i Miroslav Tadić)

Ne daj se, Ines (Zagrebački solisti, Rade Šerbedžija i Miroslav Tadić; obr. Yvette Holzwarth)

Rade Šerbedžija & Miroslav Tadić

Moderato cantabile

Tvoje nježne godine

Djevojka iz moga kraja

Sanjam te

Otkako te ne volim (s Lucijom Šerbedžijom)

Balada o prolaznosti

Takvim sjajem može sjati

Odlazak

Fotografija: Zvonimir Čuvalo

Ugledni hrvatski ansambl **Zagrebački solisti** predstaviti će Arsenovu glazbenu ostavštinu u nadahnutoj obradi maestra Silvija Glojnarčića. Njihova interpretacija donosi novo zvučno ruho Arsenovim skladbama, zadržavajući pritom njihovu suptilnost, emociju i poetsku snagu. Zagrebački solisti virtuosnim će izvedbama odati počast autoru čija je glazba duboko obilježila naš kulturni prostor.

U drugom dijelu večeri publiku očekuje intimniji, ali jednako snažan glazbeno-scenski recital dvojice umjetnika. **Rade Šerbedžija**, glumac osebujne karizme i glasa, te **Miroslav Tadić**, gitarist svjetskog ugleda i iznimne senzibilnosti, provest će nas kroz raskošnu Arsenovu poeziju. Njihov susret glazbe i riječi otkriva Arsena kao pjesnika emocije, ironije i melankolije, autora čiji stihovi i danas odzvanjaju jednako snažno i istinito.

Arsen Dedić – pjesnik, skladatelj i kantautor – iza sebe je ostavio opus koji nadilazi žanrove i generacije. Već skladbama *Moderato cantabile* i *Kuća pored mora* (1964.) započinje njegov prepoznatljiv put koji će se protegnuti na više od četrdeset albuma i dvadesetak knjiga, postavši emocionalna mapa različitih naraštaja slušatelja i čitatelja. Od ranih objava u časopisima *Vidik*, *Prisutnosti* i *Polet*, preko antologijskih albuma *Čovjek kao ja* i *Arsen 2*, sve do ironičnih i kabaretskih šansona sedamdesetih, Arsenova je poetika neprestano rasla i mijenjala se. Ovaj koncert donosi Arsenovu glazbu i poeziju u živom dijalogu s današnjim vremenom – kao trajnu, nježnu i lucidnu posvetu autoru koji nam i dalje govori univerzalnim jezikom osjećaja.

Arsen – prijatelj i suradnik, svjedok naših nemira

Arsen Dedić, pjesnik i pjevač, jedan je od najvećih koje smo imali. Kroničar ljubavi i sredozemnog duha, spojio je elitni kriterij postavljen prema najvišim književnim vrijednostima s pučkim govorom. Opjevao je rodni Šibenik i Zagreb kao svoj jedinstveni zavičaj, kao intimne simbole juga i sjevera.

Arsen je smješten između dviju sudbinskih nostalgija; one zavičajne: *Potrebna mi je jedna ogoljela / Ljetna postaja na pruzi Perković – Šibenik, Kada su u moj san udarali prozori roditeljske kuće / utopljene u šibenskoj jugovini*, i one zagrebačke, u kojoj raste Arsenov Zagreb u jakim slikama njegove artistske domovine. Javno priznaje: *Zagreb i ja se volimo tajno / Bez pisama i razglednica / Mi smo ko stari ljubavnici / Iz zavađenih porodica / ... Potrebna mi je modra zagrebačka kiša...*, *...ljubakanje u domu u Jurjevskoj ... piće u Operi: na uglu Frankopanske i Prilaza...* pa *Ne daj se, Ines... Proleterskih brigada 39, kod Grković...* Još malo šetnje uz more i gotovo...

U našoj kulturi pojavio se poput meteora. Bio je neka vrsta čarobnjaka koji obično čini neobičnim i neobično običnim. Kao pjesnik i pjevač, našem jeziku podario je spasonosnu lakoću. Stvarao je živi hrvatski jezik koji uz njegovu magičnu glazbu trajno osvaja. Grube slike stvarnosti uspio je svojom glazbom i svojim pjesničkim darom učiniti poezijom. Jedinostvena je pojava u našoj kulturi!

Naše doba s pravom bismo mogli dijeliti na ono do Arsena i ono poslije njega. On je središte našega živog pjesničkog univerzuma. Cijelu jednu kulturu učio je jeziku ljubavi. Učio je kako se uspostavljaju zanimljivi dijalozi u životu i pod svjetlima pozornice. Sve nas je učio i kako se surađuje. Kako se u susretima različitih umjetnika rađaju nova čuda. Inicirao je izvršne suradnje s domaćim i stranim umjetnicima.

A kako je samo čudesno pisao i pjevao o ljubavi! Muškarci nisu trebali govoriti ni zavoditi, sve je za njih činio Arsen. Ispisao je veličanstvenu abecedu ljubavi, pokrenuo pravu sentimentalnu revoluciju. On polazi od ideala, istovjetnosti mladosti i ljubavi, koje spaja glazbom i poezijom. S vremenom se u taj čisti doživljaj uvlače ironija i kritički doživljaj stvarnosti. Odjek njegova glasa oblikovao je jezik ljubavi, pa se nakon Arsena o ljubavi počelo pisati i govoriti drugačije: *Razorena postelja u Hotelu Bratstvo u kojem si mi rekla svoj historijski Ne... Istog časa kako si otišla stihovi su prestali vrijediti... Sve te je vodilo k meni... I na kraju: Samo slabi drhtaj tijela / Reći će mi da si ti / Gabrijela, Gabrijela / Ja sam znao da ćeš doći / Sami slušaćemo Brela cijelu noć. / Gabrijela, Gabrijela...*

Sjajno je pročitao „naše ljude i krajeve“ i uveo ih kao žive slike u memoriju naše kulture. Arsenova velika fascinacija bio je Tin Ujević. Njegovu *Odlasku* Arsen je dao novi život. Ujevićevo i Arsenovo *Pobratimstvo lica u svemiru* dobilo je sada nova zemaljska i nebeska značenja.

Svi ti umjetnički nemiri stvorili su Arsena. Njegov škrt, probran govor u jedinstvu s njegovom glazbom bio je dnevnik duše koja se daje do kraja u ljubavi, sjeti, ironiji... Vrlo je vrijedan i njegov antiratni ciklus poezije, u kojoj demonstrira pobunu i razočaranje: *Dolaze ratni profiteri / Kupuju povijest, kupuju mit / Njihovi sinovi i kćeri / Već beru užasni profit*.

Njegove pjesme postale su opće dobro, postale su narodne pjesme, kao izvor poezije 21. stoljeća. Stvarao je s nevjerojatnom lakoćom, pa nam se činilo da se pjesme same pišu, a glazba sama sklada. Arsen je bio osoba složena od više drugih, pjesnik opće prakse, skladatelj, autor filmske i kazališne glazbe, pjevač, slikar, lucidan i duhovit kroničar Zagreba i Mediterana. U duhovitosti mu nije bilo premca. Nedostaje nam kao prijatelj i suradnik, lucidan i duhovit komentator naše zbilje. Kao sugovornik koji bolje vidi, kao čovjek i umjetnik. Jednostavan i kompliciran. Neponovljiv!

Goran Matović

Sudionici festivala Zagrebačko glazbeno proljeće 2026.

Andrejaš, Marija

Violistica Marija Andrejaš (1984.) diplomirala je violu na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, u razredu Milana Čunka. Usavršavala se kod Aleksandra Miloševa i Krešimira Pustićkog. Poslijediplomski studij na Sveučilištu u Stavangeru završava 2018. u razredu Jana Bjørangera. Vođa je dionice viola Simfonijskoga orkestra HRT-a i Varaždinskoga komornog orkestra, s kojim i solistički nastupa. Također surađuje s norveškim ansambлом 1B1, Zadarskim komornim orkestrom, Hrvatskim baroknim ansambлом, Simfonijskim orkestrom iz Stavangera i Crnogorskim simfonijskim orkestrom. Članica je Human Rights Orchestra pri međunarodnoj humanitarnoj inicijativi *Musicians for Human Rights*, s umjetnicima vodećih europskih orkestara.

Auguštan, Darija

Sopranistica Darija Auguštan (1996.) diplomirala je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu i redovito nastupa na hrvatskim i svjetskim pozornicama u djelima Mozarta, Verdija, Puccinija i drugih skladatelja. Od 2022. godine solistica je u Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu. Debitirala je u kući Deutsche Oper am Rhein kao Antonia (Offenbachove *Hoffmannove priče*). Godine 2022. dijelila je pozornicu i nastupila pod ravnanjem Plácida Dominga kao Annina u Kraljevskoj operi u Muscatu. Nastupa i kao koncertna pjevačica. Sudjelovala je na brojnim hrvatskim glazbenim festivalima i snimala za HRT i Bayerische Rundfunk (BR). Dobitnica je *Porina* za CD *Hrvatska misa* Borisa Papandopula te brojnih nagrada na domaćim i međunarodnim natjecanjima.

Bahtijarević, Dunja

Dunja Bahtijarević (Banja Luka, 1985.) živi u Zagrebu. Bavi se glazbom, pisanjem i prevodjenjem za televiziju i film. U svojem glazbenom radu istražuje tradicijske pjesme i načine na koje one mogu zaživjeti u suvremenosti, koristeći se za taj kontekst neočekivanim instrumentima, elektronikom i poezijom. Objavila je pet albuma: Marta Kolega i Dunja Bahtijarević: *Pjesme*; Dunjaluk: *Dunjaluk*; Chant Électronique: Vol. 1; Mimika Orchestra: *Altur Mur*; Kazan: *Ružo* i EP Dunjaluk: *Vrbas*. Njezine su pjesme do sada objavljene u časopisima *Poezija* i *Tema*, a 2025. godine objavljuje debitansku zbirku *Stokuća* u izdanju Hrvatskog društva pisaca.

Bainac-Hausknecht, Josipa

Mezzosopranistica Josipa Bainac-Hausknecht započela je karijeru pobjedom na nekoliko hrvatskih pjevačkih natjecanja. Nakon što je diplomirala na Muzičkoj akademiji u Zagrebu i 2014. godine dobila Vokalnu nagradu *Mirjana Bohanec*, završila je magisterij iz popijevke i oratorija na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču. Dobila je brojne nagrade na pjevačkim natjecanjima te za interpretacije klasičnog repertoara i praižvedbe suvremenih djela. Nastupa s pijanistom Davidom Hausknechtom i uglednim orkestrima. Njezin repertoar obuhvaća umjetničke pjesme, oratorij te operne i operetne uloge. Od 2019. realizirala je brojne projekte s Austrijskim saveznom ministarstvom za europske i međunarodne poslove. Nastupala je diljem svijeta, a pojavila se u austrijskom dokumentarcu *Oscar Straus – Čovjek bez granica* i u glazbenoj seriji *Kunstviertel*. Predaje na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču.

 **Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

Bajsić, Nina

Nina Bajsić je glazbenica, spisateljica i diplomirana dramaturginja iz Zagreba. Autorica je dokumentarnih radiodrama, piše i objavljuje dramske tekstove, poeziju i kratke priče. Kao dramaturginja surađuje s brojnim kazalištima. Njezina glazba je intimni *indie-folk* i *alt-country* njezinih melodija. Nastupila je kao predizvođačica Michaelu Kiwanuki 2019. godine na Tvrdavi sv. Mihovila u Šibeniku.

Bogunović, Goran

Goran Bogunović rođen je 1972. godine u Zagrebu. Diplomirao je na Elektrotehničkom te Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. Radi kao inženjer. Književne radove objavljivao je u domaćim i stranim časopisima te na radiju. Objavio je knjige pjesama *Ovdje* (Matica hrvatska Karlovac, 2002.), *Područje pojačanog naoblačenja* (Naklada Mlinarec - Plavić, 2004.), *Stvari su sve dalje* (Edicija Pesničenje, 2013.), *Vježbe hrabrosti* (Durieux, 2021.) i *Lažna sjećanja* (Durieux, 2025.) te proze *Sve će biti u redu* (Naklada Mlinarec - Plavić, 2003.), *Ljenjivci i druge priče* (Kornet, 2007.), *Populacija II* (Durieux, 2019.) i *Kako dabrovi grade branu* (Durieux, 2024.). Pjesme i priče prevedene su mu na više jezika. Sviraio je gitaru u više grupa (Tobić Tobić idol mladih, U pol 9 kod Sabe i dr.). Snima i producira svoj i prijateljske bendove. Svira u grupi Radost!

Bojanić, Andro

Tenor Andro Bojanić (Split, 1981.) član je Zbora Hrvatske radiotelevizije. Nakon završene gimnazije u Splitu, diplomirao je na Geodetskom fakultetu u Zagrebu i zaposlio se u struci. Još početkom studija, 1999. godine, počeo je pjevati u Zboru *Palma* u bazilici Presvetoga Srca Isusova u Zagrebu. Godine 2000. pridružio se klapi Grdelin, u kojoj je ostao do 2016.; s njom je više puta nastupao i na Festivalu dalmatinskih klapa u Omišu. U želji za glazbenim napredovanjem, na trećoj godini fakulteta upisao se u Glazbenu školu Vatroslava Lisinskog, smjer solopjevanje, u klasi Bojana Pogrmilovića. Glazbenu naobrazbu nastavio je i nakon što je diplomirao studij geodezije i radio kao diplomirani inženjer. Godine 2012. potpuno se posvetio glazbi: nakon položene audicije, postao je vanjski suradnik, a od 2018. i stalni, zaposleni član Zbora HRT-a.

Bradić, Lana

Pijanistica Lana Bradić (Zagreb, 1975.) sa 17 godina upisala se na Muzičku akademiju, na kojoj je diplomirala klavir 1996. u klasi Stjepana Radića. Zarana pokazuje izrazitu sklonost komornom muziciranju i suradnji s opernim pjevačima. Na Hochschule für Darstellende Kunst u Grazu sluša predavanja i sudjeluje u nastavi interpretacije *Lieda* u klasi Gerharda Zeller. Već je tada vanjska suradnica na Muzičkoj akademiji, na odsjeku za solopjevanje. Redovito se usavršava na stručnim seminarima eminentnih profesora na području solopopijevke te stječe iskustvo radeći s brojnim opernim pjevačima, pripremajući ih za koncerte i za uloge u operama i oratorijima (Giorgio Surian, Martina Zadro, Lana Kos, Dubravka Šeparović Mušović, Vitomir Marof, Domagoj Dorotić, Leon Košavić). S vokalnim umjetnicima, violinistima i klarinetistima koncertira diljem Hrvatske i Europe, sudjeluje na festivalima, surađuje sa zborom Zvezdice, Zagrebačkim solistima, Hrvatskom komornom filharmonijom te sa Zagrebačkom filharmonijom u pripremi koncerata vokalnih solista. Službena je pijanistica Međunarodnoga natjecanja opernih pjevača *Zinka Milanov* u Rijeci. Umjetnička je savjetnica na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, na Odsjeku za solopjevanje, gdje je s prof. Giorgiom Surianom odgojila mnoge međunarodno uspješne pjevače.

Brlek, Tomislav

Teoretičar književnosti i komparatist Tomislav Brlek redoviti je profesor na Odsjeku za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Rođen je 1971. godine. Diplomirao je 1996. engleski jezik i književnost te španjolski jezik i književnost na Filozofskom

fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 2002. magistrirao s radom *Mjesto i značenje Teda Hughesa u shakespeareovskoj kritici*, a 2007. doktorirao je disertacijom *T. S. Eliot in the Context of Contemporary Literary Theory*.

Godine 2016. dobio je Godišnju nagradu Filozofskog fakulteta za znanstvena, umjetnička i stručna dostignuća, za knjigu *Lekcije: studije o modernoj književnosti*, a 2020. primio je Povelju Radomira Konstantinovića za knjigu *Tvrđi tekst: uvid i nevid moderne hrvatske književnosti*. Sudjelovao je na nizu znanstvenih skupova u Hrvatskoj i svijetu te održavao pozvana predavanja. Uredio je i priredio za tisak brojna djela domaće i strane književnosti.

Butirić, Marija

Marija Butirić, poznatija kao Mary May, rođena je u Splitu, a trenutno živi u Istri. Psihologinja po struci, u glazbu je ušla klasičnim obrazovanjem, svirajući violinu u glazbenoj školi i orkestru, što se i danas osjeća u njezinu profinjenom folk-*americana* izričaju. Prepoznatljiva po sugestivnu glasu i senzibilnim pjesmama, donedavno je stvarala isključivo na engleskom, no prošle je godine objavila dva hvaljena singla na hrvatskom jeziku.

CINKUŠI

Glazba je glavni medij kojim Cinkuši, trostruki dobitnici nagrade *Porin*, izražavaju svoje ideje i pogled na svijet. Temelj njihova stvaralaštva je bogata narodna baština Hrvatske, ponajviše s kajkavskoga govornog područja, u koju interpoliraju autorski pristup i literarne uzore, poput *Balada Petrice Kerempuha* Miroslava Krleža, ali i klišeje koji bude kolektivnu emocionalnost. Zahvaljujući energičnosti, iskrenosti i neposrednosti, ti majstori domaćega etnozvuka već su tri desetljeća pravi fenomen na našoj glazbenoj sceni. Njihova glazba uvrštena je na prestižne strane i domaće kompilacije, autori su glazbe za nagrađivane kazališne i plesne predstave te igrane i animirane filmove, a o njima je snimljen i dokumentarni film u produkciji Hrvatske radiotelevizije. Izdali su sedam albuma, uvršteni su na 18 kompilacija i šest albuma na kojima su surađivali.

Čičić, Viktor

Viktor Čičić (Zagreb, 1996.) pijanist je i umjetnik koji se ostvaruje solističkim i komornim nastupima, skladanjem, aranžiranjem i improviziranjem. Nastupao je u Europi i SAD-u u prostorima kao što su Centar *Kennedy* u Washingtonu D.C., Concertgebouw u Amsterdamu, KD Vatroslava Lisinskog u Zagrebu i Amfiteatar u Puli. Kao solist nastupao je s brojnim orkestrima, osobito sa Zagrebačkom filharmonijom, Zagrebačkim solistima, Orkestrom Opere HNK-a u Zagrebu i Riječkim simfonijskim orkestrom.

Osim standardnog repertoara, izvodi i praznovodi glazbu mnogih domaćih autora. Njegove su skladbe i aranžmane izvodili različiti orkestri, ansambli i solisti (i naravno – on sam). Sklada i za film, kazalište i radio.

Diplomirao je klavir 2021. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Filipa Faka, a jednu je godinu proveo na studentskoj razmjeni na Konzervatoriju u Amsterdamu. Bio je umjetnički suradnik pijanist na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a trenutno je pijanist u Zagrebačkoj filharmoniji.

Fačini, Tomislav

Dirigent Tomislav Fačini (Zagreb, 1975.) studirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, Akademiji *Hans Swarowsky* u Milanu i Hochschule für Musik u Karlsruhe. Laureat je Natjecanja *Antonio Pedrotti* u Trentu, dobitnik nagrada i priznanja *Milka Trnina*, *Jurica Murai* i *Judita*. Bio je šef dirigent Oratorijskoga zbora crkve sv. Marka, Orkestra Oružanih snaga RH, Dubrovačkog simfonijskog orkestra te glazbeni ravnatelj Glazbenih večeri u Sv. Donatu. Trenutačno je šef

dirigent Zbora HRT-a, koji u protekla njegova dva mandata bilježi iznimno aktivnu diskografiju, prisutnost na svim relevantnim festivalima i gostovanja po cijeloj Hrvatskoj, uz svoja dva ciklusa: *Sfumato* i *Kanonijer*.

Umjetnički je voditelj ansambla Antiphonus koji u ciklusima *Triade* i *Trinitas* te na gostovanjima predstavlja glazbu u rasponu od gotovo tisuću godina, a posebnu pozornost posvećuju ranoj i suvremenoj hrvatskoj glazbi.

S ansamblima HRT-a snimio je albume *Audivi vocem* (glazba Vinka Jelića), *Nebo i zemlja Tomasa Cecchinija*, zbarske skladbe i solopopijevke Vatroslava Lisinskog, *Hrvatsku misu* i *Slavoslovije* Borisa Papandopula, *Osluškivanje* (suvremena hrvatska zbarska glazba), *Stabat Mater* Srečka Bradića, *Kanonijer* i a cappella skladbe Igora Kuljerića, *Pasiju* Berislava Šipuća te autorski album varijacija hrvatskih božićnih pjesama *Mir, zlato, tamjan*. S ansamblom Antiphonus snimio je albume *Ne le tue braze* (glazba hrvatskog seicenta) i *Mixtape*, posvećen najrecentnijim skladbama hrvatskih autora. Na posebnom je mjestu i prvo hrvatsko izdanje Sorkočevićevih simfonija prema autografu i s povijesnim instrumentarijem.

U kazalištu je postavio više premijera. Redoviti je profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Gostovao je kao predavač i vodio projekte na Akademiji *Sibelius* u Helsinkiju i na Sveučilištu Houston. Bavi se i sklapanjem, instrumentiranjem i aranžiranjem.

Gašparović, Ljubomir

Pijanist Ljubomir Gašparović (Zagreb, 1951.) klavir je diplomirao na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Ive Mačeka, a magistrirao u klasi Vladimira Krpana. Usavršavao se u Parizu kod Alda Ciccolinija. Kao solist nastupio je sa svim hrvatskim orkestrima pod ravnanjem mnogih uglednih dirigenta, a uspješno je nastupao i u Europi, SAD-u, Meksiku i Japanu. Jednako je aktivan i kao komorni glazbenik. Bio je i redoviti profesor u trajnom zvanju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

Utemeljio je Društvo *Albert Schweitzer* za promicanje muziciranja na povijesnim instrumentima s tipkama. Vlasnik je zbirke povijesnih klavira, jedinstvene na ovim prostorima, koje sam restaurira. Restaurirao je klavir *Conrad Graf*, koji se nalazi u dvorcu Trakošćan, što je bila prva restauracija povijesnog klavira u Hrvatskoj.

Halužan, Tanja

Dr. sc. Tanja Halužan viša je asistentica na Institutu za etnologiju i folkloristiku. Studij muzikologije završila je u Zagrebu, a doktorski studij na Kunstuniversität u Grazu, disertacijom o glazbenim i izvedbenim praksama na svadbama zagrebačkoga područja, s naglaskom na perspektivama izvođača i sudionika tih događanja. U središtu njezina znanstvenog interesa nalaze se odnosi glazbe i rituala, osobito u kontekstu svadbenih običaja, zatim kajkavska glazbena i diskografska baština, povijest rane hrvatske diskografije te urbane scene popularne glazbe. U novijim istraživanjima fokusira se na glazbu kao oblik rada, promišljajući ekonomske i društvene uvjete glazbeničkog djelovanja. Rezultate svojih istraživanja redovito predstavlja na domaćim i međunarodnim skupovima te objavljuje u znanstvenim publikacijama.

Hegedušić, Hrvoje

Skladatelj, pjevač, aranžer, ton-majstor i producent Hrvoje Hegedušić (Zagreb, 1935.) učio je svirati glasovir u rodnome gradu, gdje je studirao na Elektrotehničkom fakultetu. Kao tonmajstor, aranžer i glazbeni producent zvukovno je oblikovao više od 200 izdanja..

Bio je i voditelj poslova u Digitalnom studiju *Lisinski* te direktor *Zagrebfesta*, a dugo je djelovao kao samostalni umjetnik.

Kao pjevač počeo je nastupati 1957. godine. Prekretnica je njegov nastup na Večeri šansona Zagrebačkog festivala '64. Te je godine bio među osnivačima skupine pjesnika i skladatelja *Studio 64* koja je uglazbljivala umjetničke pjesničke tekstove. Tako su postavljeni temelji glasovite zagrebačke škole šansone, a Hegedušić je, uz Arsena Dedića i Zvonka Špišića, jedan od glavnih predstavnika te škole. Skladao je 280 balada i šansona na tekstove hrvatskih

pjesnika i na vlastite stihove, a većinu je sam izveo. Kultna je njegova šansona *Balada iz predgrađa* na tekst Dobriše Cesarića, nagrađena na Zagrebačkom festivalu zabavne glazbe '67. Među njegovim šansonama i zabavnoglasbenim hitovima ističu se i *Bokeljska noć*; *Prihvatit ću sve*; *Gazi, dragi, srce moje*; *Miruj, miruj, srce*; *Moje ludo srce*; *Otkada si tuđa žena*; *Razgovara zemlja stara* i *Kad su tukle stare ure*; *Nedjelje u predgrađima*; *Slavonska balada*; *Ponekad mislim*; *Tvoja mati je legla da spava*; *Elegija*; *Povedi me večeras*; *Nigdar ni tak bilo*; *Plovi mala barka*; *Momci iz kafića*; *To je Zagreb moj*; *Snove sniju stari maslinici*... Posebno mjesto u opusu Hrvoja Hegedušića ima balada *Vukovar* iz 1991., nadahnuta epopejom toga Grada Heroja.

Ivezić, Darijan

Dirigent Darijan Ivezić (1990.) diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 2014. godine u klasi Uroša Lajovica. Još kao student bio je asistent dirigenta u operi *Carmen* i produkciji zagrebačkih umjetničkih fakulteta. Godine 2013. dirigira izvedbom opere *Slavuj*, a 2020. vodi samostalnu produkciju opere *Pepeljuga* (hrvatska praizvedba). Dobio je Dekanovu i Rektorovu nagradu. Od 2014. stalni je član Opere HNK-a u Zagrebu kao umjetnički voditelj studija uloga, a bio je i član Državnog kazališta pri Gärtnerplatzu u Münchenu. Godine 2022. pridružuje se Hrvatskoj opernoj akademiji gdje ostvaruje operne premijere *Figarov pir*, *Didona* i *Eneja*, *Titus* i *Čarobna frula*, a uz to je bio i umjetnički voditelj ansambala poput Opere bb i Projekta Lazarus. Suradivao je sa Zagrebačkom i Sarajevskom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom HRT-a, Varaždinskim komornim orkestrom, Hrvatskim komornim orkestrom, Dubrovačkim simfonijskim orkestrom i Zborom Bavarskoga radija. Vanjski je suradnik na Odsjeku za pjevanje Muzičke akademije u Zagrebu.

Jurasić Kapun, Jurica

Bariton Jurica Jurasić Kapun rođen je u Čakovcu. Studirao je pjevanje na Umjetničkom sveučilištu u Grazu i Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a usavršavao se u Kazahstanu kao stipendist glasovite Opere Astana. Učio je i kod Thomasa Hampsona. Kao solist počeo je u operama Henryja Purcella i Johanna Christopha Pepuscha, a potom Mozarta, Masseneta i mnogih drugih klasičnih i suvremenih skladatelja. Redovito nastupa u hrvatskim kazalištima i s hrvatskim orkestrima, među kojima su Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Tamburaški orkestar HRT-a i Dubrovački simfonijski orkestar. U inozemstvu je nastupao sa Stuttgartskom filharmonijom, pjevao u Operi Chemnitz, gostovao na Opernom festivalu *Savonlinna* u Finskoj te u bečkom Musikvereinu. Tumačio je naslovnu ulogu u praizvedbi opere *Dioklecijan* Ive Tijardovića. Dobitnik je niza nagrada na pjevačkim natjecanjima.

Juzbašić, Stanko

Podrijetlom iz glazbene obitelji, Stanko Juzbašić (r. 1959.) sklada još od djetinjstva, a svira četiri instrumenta. Nakon završenih studija elektrotehnike i portugalskog jezika u Zagrebu, posvećuje se pionirskom radu na područjima digitalne produkcije glazbenih sadržaja i računalne fotografije; producira više programa Muzičkog biennala Zagreb. Kao Fulbrightov stipendist na Columbia University Department of Music u New Yorku usavršava se u tehnikama sklapanja i razvoja algoritamskih alata za sintezu glazbenog zvuka. Koautor je računalnog programskog jezika RTcmix, a o uglazbljivanju poezije uči od Freda Lerdaahla. Stihove sa stranih jezika, koje uglazbljuje, često prepjevava sam.

Skladao je mnoga glazbena, glazbeno-scenska i interaktivna djela u Hrvatskoj i Europskoj uniji te scensku i filmsku glazbu. Dobitnik je više nagrada. Suradivao je s ustanovama IRCAM (Pariz), Centro Tempo Reale (Firenca), Akademijom dramske umjetnosti (Zagreb), Akademie der Künste (Berlin) i Akademijom za umjetnost i kulturu (Osijek), a vodi i nekoliko neovisnih projekata s područja glazbene informatike.

Komljenović, Fabijan

Glumac i glazbenik Fabijan Komljenović (Zagreb, 1992.) odrastao je u Novskoj, gdje je završio Opću gimnaziju i srednju glazbenu školu. Diplomirao je 2016. glazbenu pedagogiju na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu. Neko je vrijeme radio kao profesor *solfeggia*. Tijekom studija igrao je u predstavama nekoliko kazališta: Komedija (*Spamalat*), *Gavella* (*Kao na nebu*) i Histroni (*Famozna*). Godine 2018. upisuje se na studij glume na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, koji završava u klasi Krešimira Dolenčića. Uz ostalo, sudjelovao je u seriji *Crno-bijeli svijet* te u predstavi Zagrebačkog plesnog centra *Stvari nisu kakve jesu*. Može ga se vidjeti i u dječjim predstavama kazališta Poco Loco te čuti u sinkronizacijama Netflixovih igranih i animiranih filmova.

Košavić, Leon

Bariton Leon Košavić (Karlovac, 1991.) završio je gimnaziju u Karlovcu kao učenik generacije. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je u klasi Giorgia Suriana. Školovanje je nastavio na The Queen Elisabeth Music Chapel u Belgiji pod vodstvom Josea van Dama. Godine 2011. osvojio je prvu nagradu na hrvatskom nacionalnom natjecanju studenata i kao najmlađi solist nastupio u ulozi Moralesa u studentskoj produkciji opere *Carmen*. U zagrebačkom HNK-u debitirao je 2012. godine. Dobitnik je nagrade publike na natjecanju Koncertne direkcije Zagreb *Mladi pjevač godine* 2013. i prve nagrade na Natjecanju *Papandopulo*. Proglašen je mladim glazbenikom 2014. godine. Dobitnik je i jedne od najprestižnijih međunarodnih nagrada za mlade vokalne talente u području glazbenog kazališta, Emmerich Smola Förderpreis 2015. godine u Njemačkoj, a za ulogu Don Giovannija u produkciji HNK-a u Osijeku dobio je Nagradu hrvatskog glumišta.

Bio je prvak Opere HNK-a u Osijeku, a danas je asistent na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od inozemnih nastupa, izdvaja gostovanja u operi Covent Garden u Londonu te u Zürichu, Ženevi, Palermu, Torinu, Bruxellesu, Montrealu, Stuttgartu, Parizu, Beču, Madridu, Atlanti, Sao Paulu... Očekuje ga i nastup na Salzburškom festivalu i gostovanje u Tokiju pod vodstvom maestra Riccarda Mutija.

Kralj, Natalija

Sopranistica Natalija Kralj solistica je Zbora HRT-a, vlasnica Glazbeno-umjetničkog ateljea *Kralj* te mentorica solopjevanja. Diplomirala je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Martine Gojčete Silić. Školsko obrazovanje završila je u Križevcima, osvojivši brojne prve nagrade na domaćim i međunarodnim natjecanjima. Nakon završetka studija dobila je stipendiju Mirjane Bohanec za najuspješnijeg diplomanda. Kao solistica nastupala je sa Zagrebačkom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom HRT-a, Zagrebačkim solistima, Tamburaškim orkestrom HRT-a, Varaždinskim komornim orkestrom i drugim ansamblima. Na opernoj sceni debitirala je u HNK-u u Zagrebu 2015. u operi *Madame Buffault* Borisa Papandopula. Sljedeće godine ostvarila je ulogu Nerona u operi *Agrippina* Georga Friedricha Händela, za koju je osvojila Rektorovu nagradu. Pjevala je u oratoriju *Mors et vita* Charlesa Gounoda u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog te u izvedbi *Via crucis* Zorana Novačića na koncertu u sklopu Pasijske baštine. U *Lisinskom* je 2018. izvela ciklus *Rückert Lieder* Gustava Mahlera sa Zagrebačkom filharmonijom, a iste godine nastupila je u Rimu kao Santuzza u scenama iz *Cavallerije rusticane* Pietra Mascagnija. Redovito izvodi djela hrvatskih skladatelja.

Kuhar Šoša, Marija

Sopranistica Marija Kuhar Šoša rođena je u Žminju. Diplomirala je 2006. godine glazbenu kulturu i solopjevanje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Lidije Horvat-Dunjko, a usavršavala se kod Olivera Miljakovića. U HNK-u Zagreb nastupa od 2004. godine, a pjevala je i u HNK-u Split, na Splitskom ljetu, Dubrovačkim ljetnim igrama, u Kazalištu Marina Držića u Dubrovniku, u HNK-u

Ivana pl. Zajca u Rijeci... Gostovala je u opernim produkcijama u Italiji, Njemačkoj i Španjolskoj. Od 2022. članica je opernog ansambla Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu. Ostvarila je i zapažene nastupe u izvedbama koncertnih djela Vivaldija, Bacha, Händela, Charpentiera, Haydna, Mozarta, Brahmsa, Faurea, Mahlera, Papandopula i drugih. Nastupala je s mnogim hrvatskim i inozemnim orkestrima i dirigentima (Pavle Dešpalj, Ivo Lipanović, Nikša Bareza, Vjekoslav Šutej, Ivan Repušić, Vladimir Kranjčević, Aleksandar Kalajdžić, Uroš Lajović, Zubin Mehta...). Uz operni i koncertni repertoar njeguje i komorno muziciranje, posebno recitale *Lieda* uz klavirsku pratnju pijanista Marija Šoše. Surađivala je s nekoliciinom hrvatskih skladatelja te snimila djela hrvatskih autora. Bila je docentica na studiju Pjevanja na Muzičkoj akademiji u Puli, a od 2020. je naslovna docentica na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

Lazarin, Branimira

Novinarka i kulturna kritičarka Branimira Lazarin radni vijek počela je na Radiju 101, a nastavila u *Zarezu* i *Jutarnjem listu* te u tjednicima *Express* i *Novosti*. Živi u Zagrebu.

Lešaja, Marija

Sopranistica Marija Lešaja (Zagreb, 1983.) nakon studija filozofije i sociologije upisuje se na Muzičku akademiju u Zagrebu, gdje i diplomira u klasi Cynthije Hansell-Bakić. Usavršavala se u Beču u klasi prof. Theimera i prof. Orłowskog. Pohađala je seminare Olivera Miljakovića, Dunje Vejzović, Rotraud Hansmann, Georga Nigla, Gerharda Zellera te Nede i Željke Martić. Uz ostale nagrade tijekom studija, dobitnica je Rektorove nagrade. Nastupala je kao solistica uz Vjekoslava Šuteja, Uroša Lajovica, Nikšu Barezu, Tomislava Fačinija, Igora Vlajnića, Josipa Šegu i Srbljuba Dinića te uz Hrvatski vojni orkestar, Zagrebačku filharmoniju, Orkestar riječke Opere i Orkestar Muzičke akademije. Održala je četiri recitala u Beču u organizaciji Matice hrvatske u Beču i tamošnjega Austrijsko-hrvatskog društva. U istom je gradu nastupala uz Alt orchester Wien, izvođeci glazbu W. A. Mozarta i R. Straussa. U Austriji je često koncertirala s bečkim Kuenstlerforumom (čija je članica), izvođeci operetu i *Wienerlied*. Nastupila je kao solistica u praznovodbi glazbene suite za ansambl i sopran Mirele Ivičević *Planet 8 alias Operacija Neptun* u Teatru &TD, koja je osvojila Nagradu *Slavenski* za najbolje glazbeno djelo u 2013. Surađuje s orguljašicom Katarinom Javorom na recitalima sakralne i barokne glazbe te s Ansamblom za ranu glazbu Minstrel. Od 2013. članica je ansambla Le Trio uz Edu Rimanić i Ivu Ljubičić, s kojima izvodi francusku glazbu od romantizma do suvremene glazbe. Sudjelovala je u radiodramama za Treći program Hrvatskoga radija.

Letunić, Božo

Pijanist Božo Letunić rođen je u Dubrovniku. Diplomirao je klavir na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Ljubomira Gašparovića. Usavršavao se na seminarima Alberta Portugheisa, Waltera Groppenbergera i drugih. Još tijekom studija iskazuje zanimanje za komorno muziciranje. Od 2012. zaposlen je na Odsjeku za solopjevanje Muzičke akademije u Zagrebu, gdje je danas umjetnički savjetnik. Surađuje s umjetnicima kao što su Dunja Vejzović, Giorgio Surian i Vlatka Oršanić. Redovito se usavršava na seminarima s područja *Lieda* i opere. Nastupio je na otvorenju jedinstvene izložbe "10 klavira iz zbirke Ljubomira Gašparovića" u Zagrebu, izvođeci Bachove *Goldberg varijacije* na pet klavira s još četvero pijanista. Najdulju suradnju održava s hrvatskim baritonom Matijom Meićem, s kojim je snimio i nekoliko ciklusa pjesama Borisa Papandopula za fonoteku Hrvatskoga radija. Na Splitskom ljetu 2021. održali su recital *Sudar Titana* s ciklusima pjesama Wolfa, Brittena, Finzija, Brahmsa i Liszta. Također redovito nastupa sa sopranisticom Marijom Vidović i mezzosopranisticom Ivanom Srbljan.

 **Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

Lucić, Mislav

Tenor i orguljaš Mislav Lucić (Rottweil, Njemačka, 1995.) počeo je studij pjevanja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Tomislava Mužeka, a nastavio u klasi Helene Lucić Šego. Ostvario je mnogobrojne zapažene nastupe u zemlji i inozemstvu, izvedeći kapitalna djela svjetske oratorijsko-koncertne literature, od kojih se posebno ističu *Božićni oratorij*, *Muka po Marku* i *Magnificat* J. S. Bacha, *Mesija*, *Juda Makabejac*, *Izrael u Egiptu* i *Uskrsnuće* G. F. Händela, *Requiem* i *Krunidbena misa* W. A. Mozarta, *Messa di gloria* G. Puccinija te *Carmina Burana* C. Orffa. Izdvaža se izvedba Händelova *Mesije* u ciklusu *Lisinski subotom* u povodu 25. obljetnice Hrvatskoga baroknog ansambla.

Djeluje i kao vanjski suradnik Zbora HRT-a, a surađuje i s ansamblom Antiphonus.

Za naslovnu ulogu u praizvedbi opere *Povratak razmetnoga sina* Anđelka Igrecu u varaždinskom HNK-u dobio je Rektorovu nagradu. Dobitnik je i Nagrade *Ivan Werner* Varaždinskih baroknih večeri i Hrvatske glazbene mladeži.

Mašić, Pavao

Čembalist i orguljaš Pavao Mašić (Šibenik, 1980.) nakon završene Muzičke akademije u Zagrebu usavršavao se kod mnogih najuglednijih umjetnika svijeta. Dobitnik je najprestižnijih nagrada u domovini i inozemstvu. Raznovrsni interesi njegova umjetničkog djelovanja obuhvaćaju repertoar baroka i romantizma, osobito opuse J. S. Bacha te francuskih i hrvatskih skladatelja. Uz to, bavi se i temeljitim istraživačkim radom, kao i konstantnom potragom za što izražajnijim interpretacijama, što rezultira dojmljivim, virtuoznim i vrlo cijenjenim nastupima.

Jedan od najafirmiranijih hrvatskih glazbenih umjetnika svoje generacije, Pavao Mašić od 1999. djeluje kao glavni orguljaš crkve sv. Marka na Gornjem gradu u Zagrebu. Usporedno djeluje u zvanju redovitog profesora na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, a više od dvadeset godina glavni je orguljaš Opere HNK-a u Zagrebu. Redovito koncertira solistički diljem Južne Amerike, Rusije, Europe i Izraela. Često je u žirijima međunarodnih natjecanja, voditelj je *Orguljaške ljetne škole* u Šibeniku, a kao umjetnički voditelj festivala *Orgulje sv. Marka* zaslužan je za gostovanja svjetski istaknutih orguljaša koji su prvi put nastupili u Hrvatskoj. Snima za HRT i Croatia Records; njegovih šest solističkih albuma nagrađeno je s ukupno 12 *Porina*, od kojih su albumi *1685. Bach, Handel, Scarlatti* (2011.) i *Bach: Umijeće fuge* (2017.) proglašeni najboljim klasičnim albumima godine.

Meić, Matija

Bariton Matija Meić član je ansambla minhenskoga Staatstheater am Gärtnerplatz, u kojem je od 2015. otpjevao niz baritonskih uloga, od kojih se mogu izdvojiti naslovna uloga Verdijeva Rigoletta, Puccinijeva Scarpije (*Tosca*) i Marcello (*La Bohème*), naslovne uloge u operama *Knez Igor* A. Borodina, *Dantonova smrt* G. von Einema, *Seviljski brijač* G. Rossinija, *Don Giovanni* W. A. Mozarta te *Evgenij Onjegin* P. I. Čajkovskog. Također se iskazao u četverostrukoj ulozi zlobnika Lindorff/ Coppelius/Dr. Mirakel/Dapertutto u *Hoffmannovim pričama* J. Offenbacha. Dobitnik je prestižne Nagrade za zasluge u kulturi bavarskoga Ministarstva kulture i znanosti. Debitirao je u HNK-u u Zagrebu 2010., a za ulogu Mozartova Figara dodijeljena mu je Nagrada hrvatskog glumišta. U HNK-u Split ostvario je također nekoliko glavnih uloga.

Pjevao je i niz verdijanskih uloga u kazalištima u Braunschweigu, Bonnu, Klagenfurtu i Cremoni. Na svjetski poznatom festivalu Bregenzerfestspiele 2016. tumačio je ulogu Pinga u Puccinijevoj operi *Turandot*.

Na koncertnom podiju Matija Meić je surađivao sa Zagrebačkom, Minhenskom, Helsinškom, Beogradskom i NWD filharmonijom, Simfonijskim orkestrima HRT-a, ORF-a i Bavorske radiotelevizije, s Liverpulsom kraljevskom filharmonijom, lisabonskim Gulbenkian orkestrom, Simfonijskim orkestrom *Savaria*, Hrvatskim baroknim ansamblom, Dubrovačkim simfonijskim orkestrom, Kvintetom Bečke filharmonije i ansamblom WISE iz Beča. Posebno njeguje izvođenje solopopijevki te je ostvario recitale diljem Hrvatske, u Austriji, Njemačkoj i Finskoj.

Menegoni, Martina

Mezzosopranistica Martina Menegoni nositeljica je stipendije za mlade wagnerijanske pjevače na festivalu *Bayreuther Festspiele* te koncertno izvodi uloge iz Wagnerovih djela. Od debija 2014. godine u ulozu Ivce (E. Humperdinck, *Ivica i Marica*) u HNK-u u Zagrebu ostvarila je brojne operne uloge. U HNK-u Split pjevala je Rosinu u Rossinijevu *Seviljskom brijaču*, a u INK-u u Puli Orfeja C. W. Glucka.

Ljeti 2023. nastupila je kao Bizetova Carmen u Šibeniku i Dubrovniku.

U HNK-u u Varaždinu kreirala je ulogu Rade u novoj operi *Povratak razmetnoga sina* Anđelka Igrecu. Lani je nastupila kao Verdijeva Aida u Zagrebu i Kasselu.

Pjevala je u Verdijevu i Mozartovu *Rekvijemu*, Beethovenovoj *Devetoj simfoniji*, djelu *Sirènes* C. Debussyja, Pergolesijevu *Stabat Mater*... Martina Menegoni dugo surađuje s bečkim ansamblom WISE. Za fonoteku HRT-a snimila je Wagnerov ciklus *Wesendonck Lieder*. U travnju 2015. osvojila je treću nagradu na Međunarodnom natjecanju *Ferruccio Tagliavini*, nakon koje je koncertno angažirana u Operi u Grazu.

Merkaš, Davor

Muzikolog Davor Merkaš je urednik savjetnik u Muzičkom informativnom centru Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog. Uz studij muzikologije koji je završio na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, od 1990. do 1992. studirao je germanistiku i filozofiju na zagrebačkom Filozofskom fakultetu, a isti studij (kolegiji muzikologija, filozofija i njemačka filologija) nastavio je 1992. na Bečkom sveučilištu (Universität Wien), gdje je stekao doktorat iz muzikologije 2018. godine. Od 1991. kao vanjski suradnik objavljuje napise o glazbi u dnevnim novinama i časopisima, a znanstvene članke u muzikološkim časopisima *Arti musices* te zborniku *Rad Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti*. Godine 1999. u Beču je osnovao Udruženje za promicanje hrvatske glazbe. Godine 2005. utemeljio je i do 2018. vodio Festival hrvatske glazbe; tim je projektom hrvatska glazba predstavljena u interpretacijama prominentnih hrvatskih glazbenika s područja klasične, pop-rock, izvorne tradicijske i džez-glazbe, u najprestižnijim koncertnim prostorima Beča. Godine 2007. inicirao je izdavanje nosača zvuka s djelima Dore Pejačević i Borisa Papandopula za njemačku nakladničku kuću cpo (jpc). Inicijator je i projekata pronalaska, prikupljanja i digitalizacije autografa skladbi hrvatskih skladatelja, koji imaju važnu zadaću zaštite, očuvanja i pohrane hrvatske glazbene baštine.

Mittelhammer, Ludwig

Bariton Ludwig Mittelhammer rođen je u Münchenu, gdje se školovao na Sveučilištu za glazbu i scenske umjetnosti. Usavršavao se na majstorskim tečajevima kod Dietricha Fischer-Dieskaua, Brigitte Fassbaender i drugih. Bio je član Bavorske kazališne akademije *August Everding*. Dobio je prvu nagradu na Međunarodnom natjecanju umjetničke pjesme Akademije *Hugo Wolf* (2014.) i Bavorsku nagradu za promicanje umjetnosti (2015.). Njegova operna karijera odvela ga je, između ostalog, u operne kuće Frankfurta i Nürnberga te u Cleveland i Tokio. Godine 2025. debitirao je u Bečkoj državnoj operi kao Papageno u novoj produkciji. Blisko surađuje sa Staatstheater am Gärtnerplatz, a kao traženi koncertni i *Lied* pjevač, Mittelhammer je koncertirao s poznatim orkestrima, poput Bečke filharmonije, Pariškog orkestra, Simfonijskoga orkestra Švedskoga radija i Konzerthausorchester Berlin, kao i s dirigentima, među kojima su Franz Welser-Möst, Daniel Harding i Jaap van Zweden. Održao je recitale u bečkom Konzerthausu i u Wigmore Hallu u Londonu. Njegov debitantski album s pjesmama Schuberta, Medtnera i Wolfa objavio je 2019. godine Berlin Classics.

Mrnjavčić, Sonja

Sonja Mrnjavčić (1978.) završila je kroatistiku i rusistiku na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Na znanstvenom kolokviju u organizaciji Katedre za stilistiku izlagala je svoj diplomski rad *Figurativnost u pjesmama Branimira Štulića*, koji je u prilagođenom obliku objavljen u zborniku *Svijet stila, stanja stilistike*.

U Glazbenoj školi Alberta Štrige u Križevcima završila je gitaru te je deset godina svirala u nagrađivanom tamburaškom orkestru Škole, povremeno nastupajući i kao vokalna solistica. U srednjoj školi počela je javno izvoditi pjesme hrvatskih pjesnika koje je uglazbila, a nakon toga ruske romanse i autorske pjesme – najprije samostalno, a potom i kao članica Kantautorskog trija.

Više od dvadeset godina aktivna je u križevačkoj neprofitnoj udruzi P.O.I.N.T. Bila je umjetnička direktorica i članica Programskog odbora jednoga od brojnih projekata Udruge, Culture Shock Festivala, programski raznolike kulturno-obrazovne manifestacije koja se održavala mjesec dana godišnje puna dva desetljeća. Bavi se lekturom i uređivanjem znanstvenih radova, priručnika, pjesničkih zbirki i romana. Bila je zaposlena na Radiju 101 kao voditeljica, spikerica i urednica. U Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog tri godine radila je kao inspicijentica, a od 2019. je urednica.

Novak, Evelin

Sopranistica Evelin Novak pridružila se Međunarodnom opernom studiju Berlinske državne opere 2009. godine. Ondje je prvi put nastupila kao primadona u operi *Viva la Mamma!* i u *Simonu Boccanegri* uz Plácida Dominga. Od sezone 2011./2012. stalna je članica Državne opere u Berlinu, izvođeci brojne glavne uloge u svojem repertoaru, uključujući Mimi, Liù, Groficu Almavivu, Paminu, Agathe, Jenny Hill i Frau Fluth. Pod ravnanjem Daniela Barenboima nastupila je i kao Violetta u *Traviati* i Fiordiligi u *Così fan tutte*. Gostovala je, između ostalog, na Festivalu u Bayreuthu, Bavarskoj državnoj operi, Gran Teatru del Liceu u Barceloni i Operi u Grazu. U Semperoperi u Dresdenu dodijeljene su joj uloge Pamine, Marice i Marzelline. Posebno se istaknula kao Karolka u *Jenůfci* s Londonskim simfonijskim orkestrom i Sir Simonom Rattleom, čija je izvedba snimljena na CD-u. U ljeto 2026. Evelin Novak će prvi put nastupiti na Bayreuthskom festivalu kao Freia u *Prstenu Nibelunga*, a potom će u HNK-u u Zagrebu prvi put pjevati Elizabetu u *Tannhäuseru* i naslovnu ulogu u *Rusalki*.

Pernicki, Ivan

Pijanist Ivan Pernicki diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a nakon toga upisuje se na poslijediplomski studij u Parizu u klasi Eugena Indjica. Viši je umjetnički suradnik na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, na odjelu za solopjevanje. U listopadu 2008. na poziv je premijerno izveo djela skladatelja Erica Ewazena na Akademiji Juilliard u New Yorku, a 2009. i 2010. dobitnik je stipendije u New Yorku. Godine 2014. kao pijanist na sveučilištima u SAD-u predstavio je hrvatske, američke i europske skladatelje za klavir s velikim uspjehom. Iduće godine dobitnik je Stipendije *Franz Schubert* Instituta u Badenu kod Beča. Američki skladatelj Larry Alan Smith posvetio mu je djelo *Three Pieces for Piano*. Godine 2019. službeni je pijanist Međunarodnog klarinetskog festivala na Gran Canaria i dobitnik posebne nagrade slovenskog društva TEMSIG. Nekoliko je godina bio u komisiji međunarodnog natjecanja *Opus* u Krakovu, a od 2021. umjetnički je direktor i predsjednik komisije međunarodnog natjecanja *Art Song Opus*. Godine 2022. bio je službeni pijanist Europskoga klarinetskog kongresa u Krakovu, a 2025. službeni pijanist međunarodnog natjecanja *Flauta Aurea*.

Pletenac, Tomislav

Etnolog i antropolog Tomislav Pletenac rođen je u Varaždinu, gdje je pohađao osnovnu i srednju školu. Prijediplomski studij računarstva završava na Tehničkom fakultetu u Mariboru, nakon čega se upisuje na studije etnologije i muzeologije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Završetkom tih studija upisuje se na magistarski i poslije doktorski studij na istom fakultetu. Do 2022. radi na Odsjeku za etnologiju i kulturnu antropologiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu, a od 2022. zaposlen je na Akademiji likovnih umjetnosti. Njegov primarni istraživački interes je postkolonijalna teorija, postsocijalizam, popularna kultura, kulturna trauma i teorijska psihoanaliza. Redovito objavljuje znanstvene članke u znanstvenoj periodici. U koautorstvu s prevoditeljem i književnikom Borisom Perićem napisao je knjige *Fantastična bića Istre i Kvarnera*, *Zemlja iza šume*, *Ne možeš ti to*, *Priručnik za ekstremiste* i *Hrvatski politički bestijarij*. Autor je knjige *Kako Zagreb izranja iz sna – stvaranje postsocijalističkog grada*. Uz akademski rad bavi se prevodjenjem, posebno pjesama Nicka Cavea na kajkavski, koje povremeno i koncertno izvodi.

Prtenjača, Ivica

Književnik Ivica Prtenjača rođen je 1969. godine u Rijeci. Objavio je više knjiga poezije i proze; najpoznatije su *Pisanje oslobađa*, *Uzimaj sve što te smiruje*, *Brdo*, *Kino Sloga* i *Sine, idemo kući*. Njegove su knjige prevedene na desetak jezika, a za svoj rad primio je brojne nagrade. Živi i radi u Zagrebu kao radijski autor i slobodni umjetnik.

Puhovski, Dina

Dina Puhovski na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu diplomirala je pjevanje i muzikologiju. Od 2022. godine glazbena je urednica na Hrvatskome radiju, na kojem, kao vanjska suradnica radi od 2004. godine. Radila je i u Ministarstvu kulture i Službi ZAMP HDS-a te na nekoliko glazbenih festivala (Muzički biennale Zagreb i Zagrebački međunarodni festival komorne glazbe). Piše programske knjižice za koncerte te u suradnji s Petrom Pavić radi dokumentarne filmove na glazbene teme. Nastupala je u predstavama Teatra &TD, Kuće ekstremnog muzičkog kazališta DB Indoš, Eurokaza i Dubrovačkih ljetnih igara. Prevodi s engleskoga i njemačkoga. Pisala je, radila intervjue i uređivala tekstove za *Vijenac* i *Zarez*, za portal *glazba.hr*, za Koncertnu dvoranu Vatroslava Lisinskog i druge.

Radaković, Borivoj

Književnik i prevoditelj Borivoj Radaković rođen je 1951. godine u Zemunu. Na zagrebačkom Filozofskom fakultetu diplomirao je komparativnu književnost i jugoslavistiku. Osamdesetih je godina uređivao kulturnu rubriku u zagrebačkom *Oku*. Član je Društva hrvatskih pisaca. Objavio je roman *Sjaj epohe* (1990.), zbirke novela *Ne, to nisam ja* (prvo izdanje 1993.; drugo prošireno 1999.) i *Porno* (2002.), knjigu drama *Plavi grad* (2002.) u koju su uvršteni kazališni hitovi *Dobro došli u plavi pakao* (1994.), *Miss nebodera za miss svijeta* (1998.) i *Kaj sad?* (2002.) te izbor iz vlastite proze *Jako* (2003.). Priredio je izbor iz lezbijске poezije *Dvije* (1992.). Jedan je od osnivača FAK-a. Prevodi s engleskoga. Među ostalim, preveo je djela Hanifa Kureishija, Williama Burroughsa i Barryja Gifforda.

Radovan, Roko

Tenor Roko Radovan rođen je 1994. na otoku Korčuli. U Dubrovniku je završio srednju glazbenu školu kao trubač. Pjevačko obrazovanje počinje u Glazbenoj školi Karlovac kod profesora Ante Tončija Petkovića; već nakon nekoliko mjeseci osvaja dvije prve međunarodne nagrade te postaje laureatom svoje kategorije na državnom natjecanju Hrvatskog društva glazbenih i plesnih pedagoga. Uz mnoge zapažene studentske projekte, više puta solistički je nastupio sa Simfonijskim orkestrom, Jazz orkestrom i Zborom HRT-a te s Dubrovačkim simfonijskim orkestrom. Sa Zagrebačkom filharmonijom prvi put je nastupio na Novogodišnjem balu 2021./2022. godine. Za nosače zvuka snima djela hrvatskih skladatelja Kuljerića i Šipuća, *Kanconijer i Pasija*, a Papandopolovu *Hrvatsku misu* izvodi u crkvi svetog Petra u Beču. Dobitnik je i *Grand Prix*a na *masterclass* natjecanju *Oper Oder-Spree* u Beeskowu, u Njemačkoj. U HNK-u

u Zagrebu debitira ulogom Mustafe u Zajčevu *Zrinjskom* 2021. godine. Bavi se i skladanjem, pa i nagrađivane tradicijske glazbe koja se nekoliko puta našla na albumima osvajača *Porina*. Apsolvirao je pjevanje na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u klasi Martine Gojčete Silić.

Rašić, Matteo Ivan

Tenor Matteo Ivan Rašić sa šest godina pridružio se dječaćkom zboru Wilten, gdje je dobio prvu poduku iz pjevanja. Kao dječaćki sopran nastupao je solistički na brojnim koncertima te u operama u Tiroler Landestheateru u Innsbrucku, kao i na kineskim tuncijama toga zbora. Studirao je pjevanje na Tirolskom državnom konzervatoriju u suradnji sa Sveučilištem za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču, a od 2019. studira instrumentalnu i vokalnu pedagogiju kod Johanna Stechera na Mozarteumu u Salzburgu. Završio je i brojne majstorske tečajeve te studirao na Muzičkoj akademiji *Eva Lind* kao stipendist Tirolske gospodarske komore. Na Natjecanju *Stanisław Moniuszko* osvojio je 2022. nagradu *Opera za mir* i nagradu *Tyrolean Classical Singer Prize*. Dosadašnji angažmani odveli su ga na Salzburški festival, festival Opera BURG GARS, Ljeto opereta u Kufsteinu, Hrvatsku opernu akademiju i međunarodnu opernu radionicu u njemačkome Waiblingenu. Rado pjeva i djela iz oratorijskoga repertoara. Od sezone 2023./2024. član je ansambla kazališta Gärtnerplatz u Münchenu, gdje je ostvario mnoge uloge, među kojima su Tamino, Adam i Fritz.

Romić, Nina

Nina Romić počela je svirati gitaru i skladati pjesme u srednjoj školi. Na kantautorskoj sceni istaknula se emotivnim, introspektivnim *indie*-folkom, poetičnim stihovima i kristalno čistim glasom. Odnedavno djeluje i u sastavu Dunije, uz etnoumjetnicu Dunju Knebl i multiinstrumentalisticu Jelenu Galić, s kojom i nastupa posljednjih godina. Domaću kantautorsku scenu promiče projektima kao što su *Škrabica u Booksi*, *Začarana Močvara* i *Kantautorski kutak*.

Rukavina, Emilia

Mezzosopranistica Emilia Rukavina (Rijeka, 1995.) diplomirala je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi profesorice Martine Gojčete Silić i absolventica je Pravnog fakulteta u Rijeci. Još kao studentica istaknula se kao Dorabella (*Così fan tutte*), Princ i Mačeha madame de la Haltière (*Cendrillon*) te u glavnoj ulozi Napoleona (*Životinjska farma*). Prve profesionalne nastupe ostvarila je u riječkoj Operi HNK-a Ivana pl. Zajca 2016. u ulogama Giovane u Verdijevu *Rigolettu* i Berte u Rossinijevu *Seviljskom brijaču*. Od 2021. članica je Opernog studija Giorgia Suriana te nastupa u nekoliko opernih predstava u riječkome HNK-u Ivana pl. Zajca: Mercedes (*Carmen*), Lola (*Cavalleria rusticana*), Flora (*Traviata*), Suzuki (*Madama Butterfly*)... Tijekom školovanja osvojila je nagrade na međunarodnim i državnim natjecanjima, od kojih se ističu: *Lav Mirski* (2018.), Natjecanje učenika i studenata glazbe HDGPP (2017., 2019.), *Mikulaš Schneider-Trnavsky* u Slovačkoj (2019.), Hrvatsko natjecanje mladih glazbenih umjetnika *Papandopulo* (2022.) i Međunarodno natjecanje *Zinka Milanov* (2022.). Za nekoliko predstava dobila je Rektorovu nagradu. Velika su joj strast i *Lied* te sakralna djela.

Runtz, Dawid

Dawid Runtz je šef dirigent Zagrebačke filharmonije od siječnja 2021., a od 2017. glavni dirigent Poljske kraljevske opere. Ondje dirigira na redovitim nastupima i dvjema novim produkcijama po sezoni. Mastru Runtzu stalno raste međunarodni ugled. Debitantski dirigentski nastup imao je 2016. godine uz Varšavsku filharmoniju, nakon diplome na Glazbenom sveučilištu *Frédéric Chopin* u klasi maestra Antonija Wita. U međuvremenu je kao gostujući dirigent nastupao s većinom najuglednijih poljskih orkestara i stekao reputaciju jednoga od najkarizmatičnijih dirigenta novijega naraštaja. Gostovao je u Japanu s Pacifičkim festivalskim orkestrom i u Litvi s Varšavskim simfonijskim orkestrom u povodu stote obljetnice neovisnosti Republike Poljske. Ravnao je Varšavskom filharmonijom, Nacionalnim simfonijskim

orkestrom Poljskoga radija, orkestrima Giovanile Luigi Cherubini i Akademije *Ludwig van Beethoven*, Krakovskim simfonijskim orkestrom, Orkestrom Poljskoga radija, Poljskim simfonijskim orkestrom mladih glazbenika *Sinfonia Iuventus*.

Kao operni dirigent prvi je put nastupio 2015. godine izvedbom opere *Orfej* Dariusza Przybylskog u Varšavskoj komornoj operi. Iste je godine počeo trogodišnju suradnju s Nacionalnom operom Velikoga varšavskog kazališta (Teatr Wielki).

Pohađao je Talijansku opernu akademiju Riccarda Mutija 2016. i majstorski tečaj Kraljevskoga orkestra Concertgebouwa 2017. pod mentorstvom Danielea Gattija.

Osvojio je treću nagradu i nagradu publike na 1. Međunarodnom natjecanju dirigenta u Hong Kongu 2018. Dobitnik je brojnih poljskih dirigentskih nagrada i stipendija, a bio je i pomoćni dirigent mastru Varšavske filharmonije Jaceku Kaspszyku.

Dawid Runtz predaje na Glazbenom sveučilištu *Frédéric Chopin* u Varšavi, gdje je doktorirao na području dirigiranja. Dobitnik je nagrade *Orlando* na 73. Dubrovačkim ljetnim igrama i prestižne poljske nacionalne nagrade *Jan Kiepura Theatre Music Awards* u kategoriji najboljega dirigenta. Od 2023. surađuje sa Zagrebačkom filharmonijom na snimanju dvaju albuma godišnje za uglednu izdavačku kuću Naxos, u sklopu novoga projekta *Hrvatska glazba*.

Schuster, Claus-Christian

Pijanist Claus-Christian Schuster (Beč, 1952.) nakon početne poduke kod oca, skladatelja i klasičnog filologa Alfreda Schustera, studirao je na Bečkoj muzičkoj akademiji, Glazbenoj školi Sveučilišta Indiana i Moskovskom konzervatoriju *Čajkovski*. Sudionik je brojnih međunarodnih natjecanja u klaviru i komornoj glazbi te je nastupao kao solist diljem svijeta do 1984. godine. Tada je osnovao Bečki Schubert trio (s Borisom Kuschnirom i Martinom Hornsteinom), s kojim redovito gostuje u velikim glazbenim centrima i na najprestižnijim festivalima komorne glazbe. Odmah nakon raspuštanja Trija 1993. godine, osnovao je Altenberg trio Vienna s Amiramom Ganzom i Martinom Hornsteinom, s kojim je intenzivirao međunarodne aktivnosti komorne glazbe. Od 1976. do 1986. predavao je na Bečkoj muzičkoj akademiji (danas Sveučilište za glazbu i scenske umjetnosti Beč). Vodi seminarske i majstorske tečajeve komorne glazbe. Odlikovan je Austrijskim križem časti za znanost i umjetnost prvog reda za svoj umjetnički, novinarski i organizacijski rad. Od 1988. do umirovljenja 2012. godine osmislio je seriju komorne glazbe u Brahmsovoj dvorani bečkog Musikvereina. Od tada se bavi studijama glazbene povijesti, posebno europske komorne glazbe s kraja 19. i početka 20. stoljeća.

Skjarov, Helena

Helena Skjarov (Zagreb, 1993.) diplomirala je muzikologiju na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu 2017. pod mentorstvom Nikše Glige, s radom na temu analize glazbe 20. stoljeća, te kompoziciju 2020. u klasi i pod mentorstvom Berislava Šipuća operom *Nothing*. *Almost* za glasove, orkestar i elektroniku. Kompoziciju je usavršavala na raznim seminarima te je surađivala s brojnim istaknutim stranim umjetnicima. Godine 2023. osnovala je *Serious Ensemble Zagreb*, čija je umjetnička voditeljica. Ansambl eksperimentira s novim konceptima koncerta kao društvenog događaja i rezidencijalni je ansambl festivala *Music-Mission-Vision*, a od sezone 2024./2025. počinje i koncertni ciklus u suradnji s likovnim umjetnicima. Helena Skjarov 2024. izabrana je za članicu Programskog odbora Cantus Ansambla pod vodstvom Berislava Šipuća pri Hrvatskom društvu skladatelja, za razdoblje od 2025. do 2027. U njezinu je opusu više od pedeset skladbi, koje se izvode na festivalima u Hrvatskoj i inozemstvu. Posebno je zanimiva interdisciplinarna umjetnost, umjetnost performansa, povezivanje likovne i glazbene umjetnosti, muzički teatar i eksperimentiranje s novim konceptima koncerata i izvedbene prakse općenito. Piše kritike i analize koncerata i partitura suvremene glazbe.

 **Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

Srbljan, Ivana

Mezzosopranistica Ivana Srbljan nakon studija teorije glazbe završila je studij pjevanja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Vlatke Oršanić. Od 2014. članica je solističkog ansambla Opere HNK-a Ivana pl. Zajca u Rijeci, a od 2020. u statusu je prvakinja Opere. U sezoni 2023./2024. obnaša dužnost ravnateljice Opere HNK-a u Splitu. Na njezinu su opernom repertoaru sljedeće uloge: Carmen, Dalila, Brangäne, Jocasta, Adalgisa, Charlotte, Didona, Dorabella, Cherubino, Giulio Cesare, Cornelia, Fenena, Meg Page, Maddlena, Bersi, Stephano, Olga, Lola, Treća dama i mnoge druge. Osim klasičnog opernog, njeguje i koncertni repertoar te izvodi suvremenu glazbu. Od profesionalnih suradnji izdvajaju se nastupi sa Zborom i Simfonijskim orkestrom HRT-a, Zagrebačkom filharmonijom, Zborom i Simfonijskim orkestrom RTS-a, Hrvatskim komornim orkestrom, Cantus Ansamblom, orkestrom Wiener Concert-Verein, Panonskom filharmonijom te s ansamblima Jyväskylä Sinfonia, I Solisti Veneti i Zagrebački solisti. Nastupila je na najvažnijim hrvatskim festivalima, kao i na gostovanjima u Sloveniji, Srbiji, Njemačkoj, Austriji, Mađarskoj, Italiji i Finskoj. Od većih projekata izdvaja se izvedba Carmen u istoimenoj Bizetovoj operi u pulskoj Areni 2019. i uloga Brangäne u Wagnerovu *Tristanu i Izoldi* u HNK-u Ivana pl. Zajca 2020., za koju je nominirana za Nagradu hrvatskog glumišta.

Šerbedžija, Rade

Rade Šerbedžija diplomirao je glumu na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Još je tijekom studija igrao glavne uloge u filmovima i kazališnim produkcijama. Njegova ostvarenja Peer Gynta, Don Juana, Georgija, Melkiora, Edipa, Hamleta, Leona, Kralja Leara i Richarda III. neponovljiva su glumačka ostvarenja. Napisao je i objavio četiri knjige poezije, jednu biografsku knjigu i šest nosača zvuka. Postavlja i 12 autorskih režija (*Balade Petrice Kerempuha*, *Kažu da je sova nekad bila pekareva kći*, *Judita*, *Hrvatski slavuj*, *Play Beckett...*), educira mlade glumce. Snimio je više od stotinu filmova (*Crveno klasje*, *Zadah tela*, *Hajka*, *Večernja zvona*, *Bravo, Maestro*, *Variola vera*, *Una*, *Usijanje*, *Život je lep*, *Kiklop*, *Povratak*, *Horvatov izbor*, *San o ruži*, *Kontesa Dora...*), igrao glavne uloge u TV-serijama (*Sam čovjek*, *U registraturi*, *Prosjaci i sinovi*, *Bombaški proces*, *Nikola Tesla*, *Putovanje u Vučjak...*). S Vanessom Redgrave pokreće teatar u kojem uprizoruju *Brecht in exile*, *Liberation of Skopje*, *Smoke*, *Opera Sarajevo*. Aktivno sudjeluje u dobrotvornim i mirotnim akcijama. Okreće se filmu i nakon svjetskog uspjeha filma Milča Mančevskog *Prije kiše*, angažiraju ga P. Noyce, J. Woo, S. Kubrick, C. Eastwood i drugi. Snima *The Saint*, *La Tregua*, *The Prague Duet*, *Broken English*, *Eyes Wide Shut*, *Polish Wedding*, *Stigmata*, *Mighty Joe Young*, *Ilaria Alpi*, *Mission Impossible II*, *Space Cowboys*, *Snatch*, *Fugitive Pieces*, *Battle in Seattle*, *Quarantine*, *Io sono Li*, *In the land of blood and honey* te glumi i u serijama poput *24*, *CSI: Miami*, *Downton Abbey*... Glumi s Vanessom Redgrave, Charlize Theron, Elisabeth Shue, Johnom Turturrom, Tomom Cruiseom, Glenn Close, Valom Kilmerom, Ralphom Fiennesom, Morganom Freemanom, Maggie Smith... Pokretač je i professor emeritus glume na studiju Glume i medija na Sveučilištu u Rijeci. Dobitnik je brojnih glumačkih nagrada i priznanja u zemlji i inozemstvu. Uz Borislava Vujčića, jedan je od osnivača Kazališta Ulysses i do 2012. godine njegov umjetnički direktor.

Šipuš, Berislav

Berislav Šipuš (Zagreb, 1958.) usporedno sa studijem povijesti umjetnosti na zagrebačkom Filozofskom fakultetu studirao je i diplomirao kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (1987., klasa Stanka Horvata). U kompoziciji se usavršavao kod Gilberta Bosca u Udinama te Françoisa Bernarda Mâchea i Iannisa Xenakisa u pariškom elektroničkom studiju UPIC. Dirigranje je usavršavao kod Vladimira Kranjčevića, Željka Brkanovića, Krešimira Šipuća te Milana Horvata. Bio je stalni pijanist korepeticitor Baleta HNK-a u Zagrebu, nastavnik teorije glazbe na Glazbenom učilištu *Elly Bašić* u Zagrebu, pijanist korepeticitor Bermudskog baleta i producent u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog. Cantus Ansambl vodi od njegova utemeljenja 2001. godine. Od 2001. do 2005. bio je ravnatelj Zagrebačke filharmonije. Kao producent sudjeluje u održavanju Muzičkog biennala Zagreb, a od 1997. do 2011. njegov je

umjetnički ravnatelj. Živio je u Milanu i surađivao s Teatrom alla Scala kao pijanist korepeticitor u Baletu i Operi, asistent dirigentima u Operi i dirigent orkestra u produkcijama Baleta. Vanjski je suradnik u statusu redovitog profesora u trajnom izboru – profesor kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Za svoje je skladbe dobio niz nagrada, među kojima su Nagrada *Sedam sekretara SKOJ-a*, Vjesnikova nagrada *Josip Štolcer Slavenski* te odličje Viteza reda umjetnosti i književnosti Ministarstva kulture Republike Francuske. Bio je zamjenik ministrice kulture i ministar kulture u Vladi Republike Hrvatske.

Šoša, Mario

Pijanist Mario Šoša rođen je 1979. u Zadru. Diplomirao je klavir 2003. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Ljubomira Gašparovića. Na Mozarteumu u Salzburgu magistrira 2006. u klasi Klause Kaufmanna. Još za školovanja osvaja brojne nagrade na regionalnim, državnim i međunarodnim natjecanjima, od kojih vrijedi istaknuti specijalnu nagradu Društva hrvatskih skladatelja za najbolju izvedbu djela hrvatskog autora na Međunarodnom natjecanju *Svetislav Stančić* te nagradu istoga društva za najbolju izvedbu djela hrvatskih autora na Tribini mladih umjetnika *Darko Lukić*, kao i nagradu *Mozart Preis* Sveučilišta Mozarteum. Nastupio je s mnogim orkestrima, uz dirigente Pavla Dešpalja, Mladena Tarbuka, Tomislava Fačinija i Ivana Repušića. Sudjelovao je na Osorskim glazbenim večerima, Glazbenim večerima u Sv. Donatu, Sceni Amadeo, Vukovarskom festivalu komorne glazbe i drugima. Usavršavao se kod vrhunskih domaćih i stranih pijanista i pedagoga. Bio je stipendist Grada Zadra, Ministarstva znanosti i tehnologije RH, a dvije godine zaredom i stipendist Međunarodne zaklade Mozarteum. Trenutačno predaje kolegij klavira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

Švagelj, Josip

Tenor Josip Švagelj prepoznat je po iznimnom talentu i interpretativnoj izražajnosti. Dobitnik je prve nagrade i *Grand Prix*a na Međunarodnom vokalnem natjecanju *Stojan Stojanov Gančev*, kao i posebnih nagrada Hrvatskoga komornog orkestra, HDGPP-a i *Lav Mirski*. Ostvario je niz zapaženih opernih uloga, i to na Tiroler Festspiele Erlu, u HNK-u u Zagrebu, Splitu i Varaždinu te u Kazalištu Marina Držića u Dubrovniku. Zapaženo je debitirao u HNK-u u Zagrebu u operi *Amfitrion* Borisa Papandopula, a također je ostavio snažan dojam u Opernom studiju Muzičke akademije u Zagrebu u operi *Mozart i Salieri* Rimski-Korsakova. Njegov raznolik repertoar obuhvaća uloge Rodolfa (*La Bohème*), Alfreda (*Traviata*), Indijskog gosta (*Sadko*), Nicka (*Kći Zapada*), Mladog Ciganina (*Alek*), Lenskog (*Evgenij Onjegin*), Beppa (*Pagliacci*), Ferranda (*Così fan tutte*) i mnoge druge. Godine 2023. nastupio je kao sveti Ivan u Händelovu oratoriju *Uskrsnuće*. Redovito nastupa na pozornicama u Hrvatskoj, Austriji i Crnoj Gori, surađujući s Crnogorskim simfonijskim orkestrom, Simfonijskim orkestrom HRT-a, Dubrovačkim simfonijskim orkestrom i Zagrebačkom filharmonijom.

Tadić, Miroslav

Gitarist, skladatelj, improvizator i pedagog Miroslav Tadić usredotočio se na razvoj glazbenog pristupa koji kombinira i suprotstavlja glazbeni materijal iz različitih izvora, uključujući barok, europsku klasičnu i sjevernoindijsku klasičnu glazbu, flamenko, istočnoeuropske narodne tradicije, *blues*, *jazz* i *rock*. Miroslavovi skladateljski, izvođački i snimateljski projekti uključuju suradnju s Londonskim simfonijskim orkestrom, Simfonijskim orkestrom MDR Leipzig, Filharmonijskim orkestrom Monte Carla, Howardom Levyjem, Joachimom Kühnom, L. Shankarom, Markusom Stockhausenom, Dušanom Bogdanovićem, Vlatkom Stefanovskim, braćom Teofilovićima, Radom Šerbedžijom, Rambom Amadeusom, Wadadom Leom Smithom, Jackom Bruceom, Theodosijem Spassovom, Kudsijem Ergunerom, Djivanom Gasparyanom, Panditom Swapanom Chaudhurijem, Ustadom Ashishom Khanom i mnogim drugima. Kao pedagog, Tadić je voditelj studija gitare na Kalifornijskom institutu za umjetnost u Los Angelesu. Strastveni graditelj instrumenata, Miroslav uglavnom svira i snima na instrumentima koje je sam izradio.

 **Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

Turkulin, Kosjenka

Pijanistica Kosjenka Turkulin (Zagreb 1985.) diplomirala je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Đorđa Stanettija. Godine 2003. dobiva stipendiju za Collegio del Mondo Unito dell'Adriatico u talijanskom Duinu, gdje istodobno pohađa i međunarodnu glazbenu školu Tršćanskog trija. Ondje se usavršavala kod Alberta Miodinija. Sklonost komornom muziciranju usmjerila ju je na studije komorne glazbe i klavira na Konzervatoriju u Parmi i na Accademia di Fiesole u Firenci. Osvojila je prve nagrade na međunarodnim natjecanjima *Città di Montichiari* i *Riviera Etrusca*. Od 2012. godine djeluje u klavirskom duu s pijanisticom Ivom Ljubičić Lukić, s kojom je osnovala Zagrebački festival klavirskih dua; njihov duo od 2016. okuplja ugledne umjetnike, donosi edukativne sadržaje i promiče suvremeno glazbeno stvaralaštvo. Godine 2025. objavile su album *Damenbal*. Kosjenka Turkulin članica je i trija Roter Igel uz violinisticu Taru Horvat i violončelistu Andriju Šimića. Uz Šimića i klarinetisticu Mariju Župić Bošnjak članica je i Trija Clarinelly. Suraduje s brojnim pjevačima na repertoaru vokalne lirike. Zaposlena je kao korepetitorica gudačkog odjela na Glazbenom učilištu *Elly Bašić* u Zagrebu.

Varga Modrić, Nadia

Pijanistica Nadia Varga Modrić glasovir uči od svoje pete godine kod majke, a poslije u klasi Ivane Hercezi i Jelice Kuzmin. Laureatkinja je državnih natjecanja Hrvatskog društva glazbenih i plesnih pedagoga, međunarodnog natjecanja *Etide i skale* i drugih. Magistrirala je studij glasovira u Gazu na Sveučilištu za glazbu i dramske umjetnosti. Usavršavala se kod Jurice Muraia, Laszla Baranyaja, Erike Frieser, Michaela Geesa, Stacey Bartsch... Nastupala je diljem Hrvatske i inozemstva. Radila je kao službena korepetitorica na majstorskim tečajevima profesora Rudolfa Leopolda (Austrija), Gerharda Mantela (Njemačka) i Valtera Dešpalja (Hrvatska), službena korepetitorica više natjecanja (*Rudolf Matz*, *Papandopulo*, *Antonio Janigro*). Snimala je za HRT i ORF. Bila je stipendistica fondacije *Musik und Jugend*. Nastupala je uz Simfonijski orkestar HRT-a i Hrvatski komorni orkestar. U duetu sa Žitom Draušnik nastupala je na uglednim festivalima. Duo je osvojio Nagradu *Darko Lukić* i Nagradu Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog. Radi kao umjetnička suradnica na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

Vuković, David

Pijanist David Vuković (Čakovec, 1996.) diplomirao je klavir *summa cum laude* na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Đorđa Stanettija 2021. godine. Usavršavao se na Musik und Kunst Privatuniversität der Stadt Wien u Beču kao stipendist *Erasmusa+*. Dobitnik je niza nagrada s državnih i međunarodnih pijanističkih natjecanja, a ističu se Rektorova nagrada i Nagrada *Krajanski* Hrvatske glazbene mladeži Varaždin. Kao solist nastupao je uz Zagrebačke soliste, Varaždinski komorni orkestar i Tamburaški orkestr HRT-a. Kao komorni glazbenik ponajviše se istaknuo u sklopu ansambla Trio Eusebius, s violinisticom Evom Šulić i violončelisticom Tonkom Javorović. Trio je bio laureat najvažnijih hrvatskih glazbenih natjecanja: *Ferdo Livadić*, *Papandopulo* i *Darko Lukić*. Njihova umjetnička posvećenost prepoznata je Dekanovom nagradom te pohvalama publike i kritike. David Vuković nagrađen je i Nagradom *Darko Lukić* za najbolju umjetničku suradnju. Uz aktivno koncertiranje, djeluje kao nastavnik klavira, komorne glazbe i korepeticije u Glazbenoj školi u Varaždinu te kao asistent klavira na Sveučilištu Sjever.

ZAGREBAČKA FILHARMONIJA

Zagrebačka filharmonija je simbol 150-godišnje tradicije orkestralnog muziciranja u Zagrebu i Hrvatskoj. Promotor je glazbene umjetnosti diljem zemlje i njezin kulturni veleposlanik u svijetu. Zaštitni je znak grada u kojem djeluje – glazbena institucija koja utjelovljuje urbanu sliku Zagreba kao srednjoeuropskog središta glazbe, umjetnosti i kulture.

Povijest orkestra pisali su prvorazredni šefovi dirigenti Friedrich Zaun, Milan Horvat, Lovro von Matačić, Mladen Bašić, Pavle Dešpalj, Kazushi Ono, Pavel Kogan, Alexander Rahbari, Vjekoslav Šutej te David Danzmayr i sadašnji Dawid Runtz.

Osim njih, mnogi su proslavljeni domaći i inozemni dirigenti utisnuli svoj pečat u nju tijekom proteklih desetljeća poput Leopolda Stokowskog, Paula Kletzkog, Sir Malcoma Sargenta, Kurta Sanderlinga, Carla Zecchija, Milana Sachsja, Krešimira Baranovića, Borisa Papandopula, Jakova Gotovca, Stjepana Šuleka, Milka Kelemena, Krzysztofa Pendereckog, Dmitrija Kitajenka, Lorina Maazela, Leopolda Hagera, Valerija Gergijeva, Sir Nevilla Marrinera...

Jednako tako, Zagrebačka filharmonija je pružila gostoprimstvo i brojnim vrhunskim instrumentalnim i vokalnim solistima od Milke Trnine, Yehudija Menuhina, Antonija Janigra, Mstislava Rostropovića, Leonida Kogana, Henryka Szeringa, Luciana Pavarottija, Ive Pogorelića, Montserrat Caballe, Alexandera Rudina, Davida Garetta, Juliana Rachlina, Mische Maiskog i mnogih drugih.

Orkestar je nastupao u gotovo svim zemljama Europe, u Rusiji, Ukrajini, SAD-u, Meksiku, Izraelu, Japanu, Južnoj Koreji, Kini, Omanu, Kuvajtu i Argentini.

U veljači 2016. nastupio je i na najprestižnijoj američkoj glazbenoj adresi, njujorškom Carnegie Hallu, a u posljednjem desetljeću je čak četiri puta zaredom pozivan održati svečane koncerte u novogodišnje jutro u čuvenoj dvorani Festspielhausa u Salzburgu.

Zagrebačka filharmonija ostvarila je vrlo bogatu diskografiju za ugledne kuće poput *Virgin Classics*, *Deutsche Grammophon*, *Naxos*, *Parma Recordings* i *Oehms Classics*, te za *Jugoton* i *Croatia Records*. Posebno pritom vodi računa da trajno zabilježi ostavštinu hrvatskih, kako starijih, tako i suvremenih skladatelja.

Tijekom svih godina svojeg postojanja, a tako i danas Zagrebačka filharmonija aktivni je sudionik brojnih glazbenih i dobrotvornih zbivanja u gradu čije ime nosi, te je višestruka dobitnica Nagrade grada Zagreba.

Trajno je posvećena mladima – od najrazličitijih projekata u svojem *Minimini ciklusu*, redovitoj suradnji s Hrvatskom glazbenom mladeži i Muzičkom akademijom, do prestižne nagrade *Mladi glazbenik godine* koju redovito dodjeljuje već tri i pol desetljeća.

U svojim koncertnim ciklusima petkom navečer rado će iskoračiti iz svijeta klasike i svojoj publici pružiti i neka druga iskustva poput Crossover koncerata Maksima Mrvice, ugostit će Vlatka Stefanovskog, predstaviti tango, fado i Charleya Chaplina, Dana Browna s njegovom *Divljom simfonijom* za djecu, glazbu iz *Ratova zvijezda* i *Harry Pottera*. Jer glazbu je bitno doživjeti, osjetiti – *FEEL*harmonija.

ZAGREBAČKI SOLISTI

Zagrebački solisti ansambl su osnovan 1953. godine u okviru Radio Zagreba, pod umjetničkim vodstvom glasovitoga violončelista Antonija Janigra. Tijekom gotovo sedam desetljeća – pod umjetničkom palicom jednako znamenitih koncertmajstora, poput Dragutina Hrdjoka, Tonka Ninića, Anđelka Krpana i Borivoja Martinića-Jerčića – Zagrebački solisti odražavaju kvalitetu muziciranja na zavidnoj razini, a koju redovito prezentiraju i na prestižnim svjetskim koncertnim pozornicama.

Od 2012. godine Ansambl nastupa uz glasovitoga violinista Sretena Krstića kao svojega koncertmajstora, a ujedno i koncertmajstora Minhenske filharmonije.

Do sada su Zagrebački solisti održali gotovo 4000 koncerata na svim kontinentima, u najvećim svjetskim centrima i najslavnijim koncertnim dvoranama kao što su Musikverein (Beč), Concertgebouw (Amsterdam), Royal Festival Hall (London), Berlin Philharmonic Hall, Tchaikowski Hall (Moskva), Santa Cecilia (Rim), Carnegie Hall (New York), Opera House (Sydney), Victoria Hall (Ženeva), Teatro Real (Madrid), Teatro Colon (Buenos Aires), Versailles itd.

Redovito su gostovali na najpoznatijim glazbenim festivalima poput onih u Salzburgu, Pragu, Edinburghu, Berlinu, Bergenu, Barceloni, Istanbulu, Pradesu Ossiachu, Dubrovniku i drugdje, a uz njih su muzicirali brojni ugledni solisti, primjerice – Henryk Szeryng, Alfred Brendel, Christian Ferras, Pierre Fournier, Leonard Rose, James Galway, Jean-Pierre Rampal, Aldo Ciccolini, Katia Ricciarelli, Lily Laskine, Zuzana Ružičkova, Mario Brunello, Isabelle Moretti, Guy Touvron, Marc Coppey, Ray Chen i mnogi drugi.

 **Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

Zagrebački solisti izvode repertoar koji uključuje barokna, klasicistička, romantička, ali i djela suvremene glazbe, s posebnom pažnjom usmjerenom na aktualizaciju ranijih, ali i predstavljanje mladih generacija hrvatskih skladatelja.

Snimili su više od sedamdeset nosača zvuka, i to za kompanije poput kuća Vanguard, EMI, ASV, Eurodisc, Melodia, Hispa-vox, Pickwick i Croatia Records.

Zagrebačkim solistima dodijeljene su mnoge visoke nagrade i priznanja, među kojima se ističu: prva nagrada u Mar del Plati, Medalja Pablo Casals, Medalja Elisabeth Sprague Coolidge, nagrade Vladimir Nazor, Milka Trnina, Josip Štolcer Slavenski za najbolju izvedbu djela hrvatskoga skladatelja; zatim nagrade Ivan Lukačić i Jurica Murai Varaždinskih baroknih večeri, Villa Manin, UNESCO, Nagrada Grada Zagreba, Srebrni kompakt disk diskografske kuće Croatia Records, Orden za zasluge naroda sa srebrnim zracima, Plaketa Grada Zagreba, više hrvatskih diskografskih nagrada Porin (1994. godine za životno djelo), Srebrna plaketa Hrvatske glazbene mladeži i brojne druge.

Tijekom Domovinskoga rata Zagrebački solisti održali su sedamdesetak dobrotvornih koncerata (za grad Dubrovnik, za porušene glazbene škole u Hrvatskoj, srušenu zgradu HNK u Osijeku, Dječju bolnicu Zagreb, za brojne razorene hrvatske spomenike i dr.), a izveli su i velik broj svečanih koncerata povodom predstavljanja nove hrvatske države.

ZBOR HRVATSKE RADIOTELEVIZIJE

Zbor HRT-a osnovan je 1941. godine za potrebe tadašnjega radijskog programa. Djelujući najprije kao komorni ansambl, s vremenom je prerastao u prvi veliki profesionalni zbor u Hrvatskoj. Od samih početaka, Zbor HRT-a, koji taj naziv nosi od 1991. godine, nastupa i samostalno i uz Simfonijski orkestar. Prvi je put javno nastupio 8. rujna 1942. u zagrebačkoj katedrali uz tadašnji Orkestar krugovalne postaje. Bio je to ujedno prvi javni koncert ansambala radijske postaje, a dirigirao je Lovro pl. Matačić. Koncert s gotovo istim programom održali su i deset dana poslije u Hrvatskome glazbenom zavodu. I prvi samostalni javni koncert Zbor je održao u Hrvatskome glazbenom zavodu, 30. siječnja 1943. U prvim godinama djelovanja, repertoar Zbora oblikovali su dirigenti Mladen Pozajić, Dragan Gürtl i Boris Papandopulo, a zatim su taj put nastavili šefovi dirigenti Sergije Rainis, Slavko Zlatić, Vladimir Kranjčević i Igor Kuljerić, čije su stvaralaštvo i dugogodišnje vodstvo ostavili snažan trag i čije su skladbe danas trajni dio repertoara Zbora, te Tonči Bilić. Upravo na poticaj Tončija Bilića, 1998. godine pokrenut je samostalni pretplatnički ciklus *Sfumato*, u sklopu kojega su premijerno predstavljene mnoge skladbe hrvatskih autora i antologijski zbornici opus svjetske baštine. Također na inicijativu maestra Bilića, Zbor HRT-a primljen je 2016. u udruženje najuglednijih europskih komornih zborova *Tenso*.

Izvođači širok repertoar, od renesansne do suvremene glazbe, a *cappella* i uz instrumentalnu pratnju, iskazuje iznimnu svestranost, koja mu je donijela gostovanja diljem Europe (Rim, Moskva, Salzburg, Milano, Pariz, Venecija, Berlin, Beč, Sarajevo, München, Budimpešta) te suradnje s mnogim istaknutim dirigentima, među kojima su Lovro pl. Matačić, Milan Horvat, Pavle Dešpalj, Nikša Bareza, Vladimir Kranjčević, Claudio Abbado, Lorin Maazel, Igor Markevič, Valerij Poljanski, Niels Schweekendiek, Martina Batič, Marc Korovitch, Kaspars Putniņš, Daniel Reuss, Stefan Parkman, te s mnogim uglednim svjetskim solistima.

Zbor HRT-a dobitnik je Diplome *Milka Trnina* Hrvatskog društva glazbenih umjetnika za iznimna umjetnička dostignuća u 2004. godini, za izvedbu *Hrvatske mise* Borisa Papandopula, te mnogih diskografskih nagrada *Porin*.

Diskografija uključuje mnoga hvaljena i nagrađivana izdanja među kojima su recentnija *Oslušivanja*, *Srećko Bradić – autorski album*, *Frano Parać: Carmina Krlježiana i Missa Maruliana* te *Berislav Šipuš: Pasija* ovjenčana s četiri diskografske nagrade *Porin*, sve u izdanju zajedničke edicije HRT-a i HDS-a - *Ligatura*. Nakon koncertne izvedbe opere i CD izdanja (cpo, BR-Klassik) *Ero s onoga svijeta* Jakova Gotovca u Münchenu 2019. te zajedničkog nastupa u Herkulesaal 2022., Zbor HRT-a je u prosincu 2024. ostvario i treću suradnju s Orkestrom Minhenskog radija pod ravnanjem maestra Ivana Repušića: koncertnu izvedbu opere *Judita* Frane Paraća u Prinzregententheateru u Münchenu čija snimka je objavio BR-Klassik. Od sezone 2017./2018. na čelu Zbora kao šef dirigent je maestro Tomislav Fačini.

 **Zagrebačko
glazbeno
proljeće**
GLAZBA - POEZIJA
20. - 22. ožujka 2026.

Besplatne ulaznice dostupne su na blagajnama Dvorane Lisinski i na www.lisinski.hr.
Ulazak na sva događanja osim koncerta *Arsen* je besplatan.

Organizacija

Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog i Zagrebačka filharmonija

Partneri

Muzički informativni centar Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog
Scena Amadeo

Pokroviteljstvo

Grad Zagreb
Ministarstvo kulture i medija RH
Turistička zajednica grada Zagreba

Nakladnik: Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog, Zagreb

Za nakladnika: Nina Čalopek, ravnateljica

Organizatori: Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog i Zagrebačka filharmonija

Urednik izdanja: Hrvoje Dečak

Lektura: Rosanda Tometić

Oblikovanje i grafička priprema: Daniel Ille

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o.

www.lisinski.hr | www.zgf.hr

Organizatori:

 LISINSKI

 ZAGREBAČKA
FILHARMONIJA

Partneri:

 MUŽIČKI
INFORMATIVNI
CENTAR

AMADEO

Pokrovitelji:

 GRAD
ZAGREB

 ZAGREB
MUNICIPALITY

 Zagreb
MUNICIPALITY